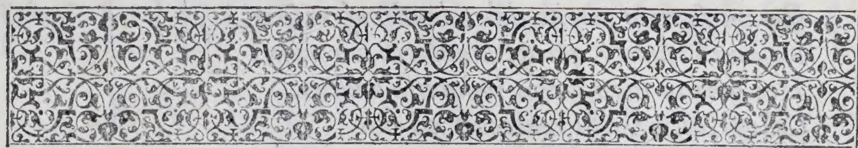
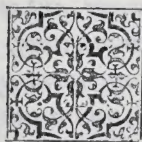

IMAGINES
ET·ELOGIA·VIRORVM
ILLVSTRIVM·ET·ERVDITOR
EX·ANTIQVIS·LAPIDIBVS
ET·NOMISMATIB·EXPRESSA
CVM ANNOTATIONIB·
EX
BIBLIOTHECA
FVLVI·VRSINI
M·D·LXX·
Romæ Ant: Lafrerij Formeis

AD ANTONIVM AELIVM, POLAE EPISCOPVM,

Patriarcham Hierosolymitanum,

Laurentij Gambarae Brixiani Carmen.

Raestantes virtute viri, quorum hic liber ora
Viua refert, propriosq; habitus è marmore & aere
Caelatos, multo quondam cum nomine vitam
Duxere in terris: sed, postquam luminis huius
Liquerunt vitalem auram, memoresq; merendo
Mortales fecere sui, per saecula longa
Cum magno splendore iterum vixere per orbem,
Ob positas illis à gratis ciuibus vrbe.
In media, medioq; foro, domibusq; paternis
Fulgentes aere effigies, & iaspide fulua,
Quas ipsi meruere suis virtutibus olim,
Quum multa rerum primas indagine causas
Noscere tentarint scriptis. hinc didita terris
Inclyta fama fuit, qua lucem fert oriens sol,
Quaque cadens summo tenebras inducit Olympo.
Sed, quum tempus edax illorum ex marmore formas
Fregisset, meritosq; vna delesset honores,
Totq; virum clara in tenebris monumenta iacerent;

Quam famam merito debet, laudemq́ referre
Fuluius Vrsinus? qui tot simulacra virorum
Hoc vno in libro, veros imitantia vultus,
Collegit, lucisq́ illos reuocauit ad oras
E tenebris, vitamq́ dedit, quae munere Fului
Tertia nunc illis vita est. hi namque per ora,
Ora virum volitare tuis felicibus audent
Auspiciis nunc, ò Aeli, nec fulgura saeua,
Nec longam annorum seriem, venturaq́ bella,
Venturosq́ timent casus, alacresq́ vicißim
Occurrunt tibi praecipue: nam tu quoque viuo
Marmore caelari, vel gemmis, aut orichalco
Inter & heroum coetus, numerumq́ locari,
Dignus es ob candorem animi, mentisq́, tuamq́,
Antoni, cum laude fidem, quam maximus in te
Vidit Alexander positam Farnesius, vsuq́
Expertus longo est magnis in rebus agendis.
O felix Aeli ante alios, quem conditor alti
Aetheris, & terrae tantis ac talibus vltro
Muneribus vitae primis cumulauit ab annis.

IN LIBRVM IMAGINVM FVLVII VRSINI

PRAEFATIO.

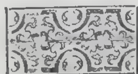
T. Pomponium Atticum, ſcribit Cornelius Nepos in eius vita librum compoſuiſſe de viris Illuſtribus, atque verſibus non amplius quaternis, quinisque ſub ſingulorum imaginibus facta, & magiſtratus eorum deſcripſiſſe. Plinius etiam libro 35. cap. 2. non modo Atticum, ſed M. quoq; Varronem huiuſmodi quoddam volumen edidiſſe narrat, adiectis in eo ſeptingentorum illuſtrium non nominibus tantum, ſed & aliquo modo imaginibus, non „ paſſum, inquit, intercidere figuras, aut vetuſtatem aeui contra „ homines valere &c. Has autem imagines, quas coniectas in eos libros opinor, conſueuiſſe antiquos cum ex ære, tum è marmore clariſſimis viris ponere, ex iis, quae ſuperſunt, earum reliquiis, & ueterum quoque ſcriptorum monumentis intelligere poſſumus. quinetiam nomiſmata nonnullas nobiles ciuitates ſuorum illuſtrium ciuium imagine honoris cauſa ſignaſſe, & ex ipſis æreis, argenteiſue, & ex auro nomiſmatibus, quae reperiuntur, colligimus, & Ariſtoteles in Rhetoricis, ac Iulius Pollux in lib. 10. tradũt. Sed imagines cum in foris, aliiſque vrbis locis, tum potiſſimum in Bibliothecis collocabantur. quarum quidem ponendarum Aſinium Pollionem primum auctorem extitiſſe his verbis indicat Plinius in eodem libro. Siquidem non ſolum ex auro, argentoue, „ aut certe ex ære, in Bibliothecis dicantur illi, quorum immortales „ animae iiſdem locis loquuntur, quinimo etiam quae non ſunt, „ finguntur; pariuntq; deſideria non traditi vultus, ſicut in Homero „ euenit. quo maius, vt equidem arbitror, nullum eſt felicitatis ſpe- „ cimen, quàm ſemper omnes ſcire cupere, qualis fuerit aliquis. Aſi- „ nij Pollionis hoc Romae inuentum, qui primus, Bibliothecam di- „ cando,

cando, ingenia hominum rempublicam fecit &c. E quibus Plinij
verbis illud quoque, quod ad inſtitutum hoc noſtrum maxime
pertinet, colligimus, fictas fuiſſe quorundam imagines ab anti-
quis, nec in omnibus ueros vultus expreſſos eſſe. In Bibliothecae
autem atrio ſcriptorum imagines collocaſſe Pollionem, Iſidorus
etiam in etymologiarum libro refert. & ad Atticum ſcribens Ci-
,, cero, malo, inquit, in illa ſedecula, quam habes ſub imagine Ari-
,, ſtotelis, ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. & in oratore, De-
moſthenis imaginem ex ære in Tuſculana Bruti villa ſe uidiſſe ait.
In foris igitur poſitas etiam fuiſſe clarorum virorum ſtatuas, ex
multorum veterum ſcriptorum auctoritate conſtat. itaque Lam-
pridius, Auguſtum virorum illuſtrium imagines ex Capitolina
arce in Martium campum tranſtuliſſe: Dion, Hadrianum mul-
torum amicorum effigies in foro poſuiſſe: Capitolinus, M. Au-
relium ſigna plurimorum nobilium in foro Traiani ſtatuiſſe ſcri-
bunt. in cuius quidem fori ruinis, patrum noſtrorum tempori-
bus, Claudiani quoque poëtae baſis ſtatuae reperta fuit, & in do-
mum Pomponij Laeti, vbi nunc etiam eſt, tranſlata. Ex iis autem,
quos impreſſimus, Hermis (ſic enim ſtatuas illas quadratas ſine
manibus, & pedibus nominandas eſſe exiſtimamus) multi ſunt
ſuperioribus annis ex Hadriani villa Tiburtina eruti, & Romam
inde tranſlati: licet nonnullis literae tantum, deiectis uetuſtate
capitibus, ſuperſint; quae dum reponere aliqui ſuis truncis non
ſatis diligenter curant, aliena capita non ſuis pectoribus, ut in
Ariſtophane, Heraclito, Carneade, & Iſocrate factum eſt, im-
poſuerunt. quod tamen eſſet aliquo modo iis ignoſcendum,
quia antiquo trunco antiquum caput, & ſi non ſuum, reſtitue-
runt, niſi ueteribus quoque quibuſdam imaginibus non ſua ipſi
nomina addidiſſent, ut in Thalete, & in utraque Diogenis ima-
gine fecerunt; quae quia in antiquarum imaginum nuper im-
preſſum librum irrepſerunt, volui uos admonuiſſe, ne, ueritatis
ignoratione, falſa illa, ac ſubdititia inſcriptione deciperemini.
Quadratas autem ſtatuas ſine manibus & pedibus, cuiuſmodi
Hermae, qui τετράγωνοι apud Graecos fingi ſolebant, cum quadratis
etiam literis, illuſtribus viris dicatas ab antiquis fuiſſe, non aliam
ob cauſam opinor, quàm quòd ea forma, quae ſola perfecta, ab-
ſolutaque ſit, illorum virtutem, ſapientiamque minime fluxam,
minimeque mutabilem indicare uellent. itaque quadratum ui-
rum, qui eſſet omnibus numeris abſolutus, ut eſt apud Platonem,
& Ariſto-

& Ariſtotelem, appellare ſolitus eſt Simonides. Hac Hermathenam forma in antiquo æreo nummo ſignatam animaduertimus, Mineruae ſcilicet caput galeatæ quadrato Hermae adhaerens; & qui Athenis vna nocte circumciſi ab Alcibiade, praeter vnum Andocidis, Hermae dicuntur, non alios, quam nobiliſſimorum hominum cum inſcriptione vultus referebant: huiuſmodi enim Hermas Athenienſes uirtutis ergo clariſſimis viris poſuerunt, ut antiqui Graeci ſcriptores tradunt, & ipſa indicant Hermarum fragmenta, quae virorum Illuſtrium nomina praeſeferunt. Ea igitur, cum ſtatuarum etiam, ſepulcrorumq́ue inſcriptionibus, atquę elogiis, de tot millibus tam pauca reliqua, in vrbis ruinis reperta, & è Graecia, ut ex hiſtoriis intelligimus, pleraque tranſlata, cum multis ab hinc annis, antiquitatis ſtudio, quo tunc mirificè delectabar, deditus, in vnum collegiſſem, non potui amiciſſimo meo petenti negare: ſed, adiectis breuibus quibuſdam annotationibus, breui quoque uiginti dierum ſpatio, qualeſcunque illae ſint, inter uarias occupationes abſolutis, in publicum proferenda dedi.

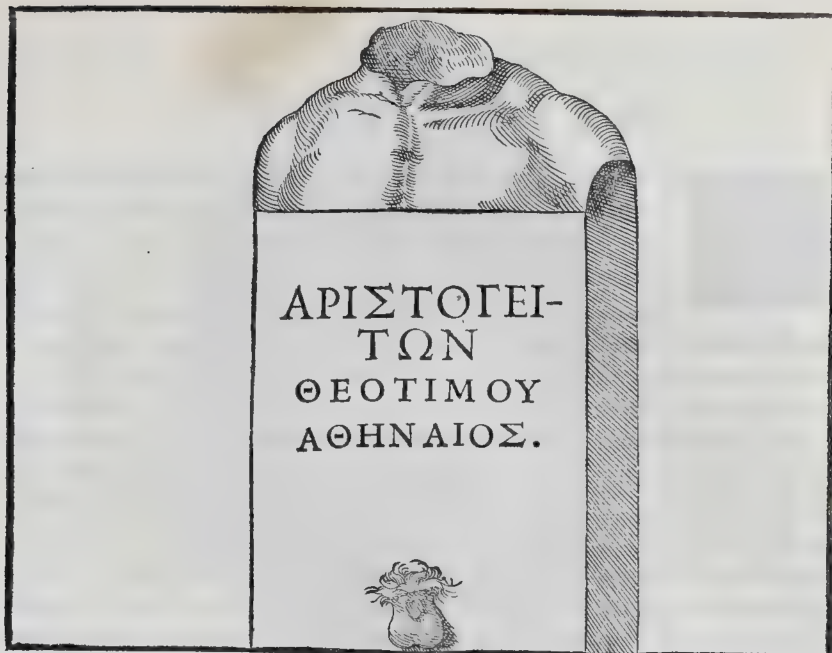

HOC LIBRO CONTINENTVR IMAGINES, ET ELOGIA

Virorum illuſtrium,
Poëtarum,
Philoſophorum,
Hiſtoricorum,
Oratorum,
Grammaticorum,
Iuriſconſultorum,
Medicorum,
Ab epiſtulis Graecis & Latinis,
A ſtudiis,
A bibliothecis Graecis & Latinis.

ARISTOGITON

RISTOGITON, Theotimi filius, Athenienſis, ex Eretria oriundus, vt ſcribit Herodotus, claruit olympiade 65, Tarquinio Superbo Romæ regnante: quo tempore Athenarum vrbs ſęuo Piſiſtratidarum dominatu tenebatur. Ariſtogiton autem, Hipparcho, Hippiæ Tyranni fratre, in Panathenaica pompa interfecto, immortalem ſui memoriam Athenienſibus reliquit: qui virtutis ergo æneas ei ſtatuas, & Harmodio, tamquam patriæ liberatoribus, atque Tyrannidis extinctoribus, in illuſtri vrbis loco poſuerunt. De quibus
ita ſcribit Valerius Maxim. lib. 2. cap. 10. Harmodij, & Ariſtogitonis, qui „
Athenas tyrannide liberare conati ſunt, effigies æneas Xerxes, ea vrbe de- „
uicta, in regnum ſuum tranſtulit. longo deinde interuallo temporis Se- „
leucus in priſtinam ſedem reportandas curauit. Rhodij quoque eas, vrbi „
ſuæ appulſas, cum in hoſpitium publicè inuitaſſent, ſacris etiam puluina- „
ribus collocauerunt. Nihil hac memoria felicius, quæ tantum venerationis „
in tam paruulo ære poſſedit. Res autem Ariſtogitonis geſtæ, & hęc de Hipparchi cæde hiſtoria extat apud Herodotum lib. 5. Sed diſſentit ab eo maniſeſte Thucydides lib. 8. in quo Herodotum ipſum non leuiter carpit, qui, veritatis ignoratione, inconſtantes vulgi opiniones fuerit ſecutus. Ariſtogitonis ſepulcrum in rebus Atticis celebrat Pauſanias.

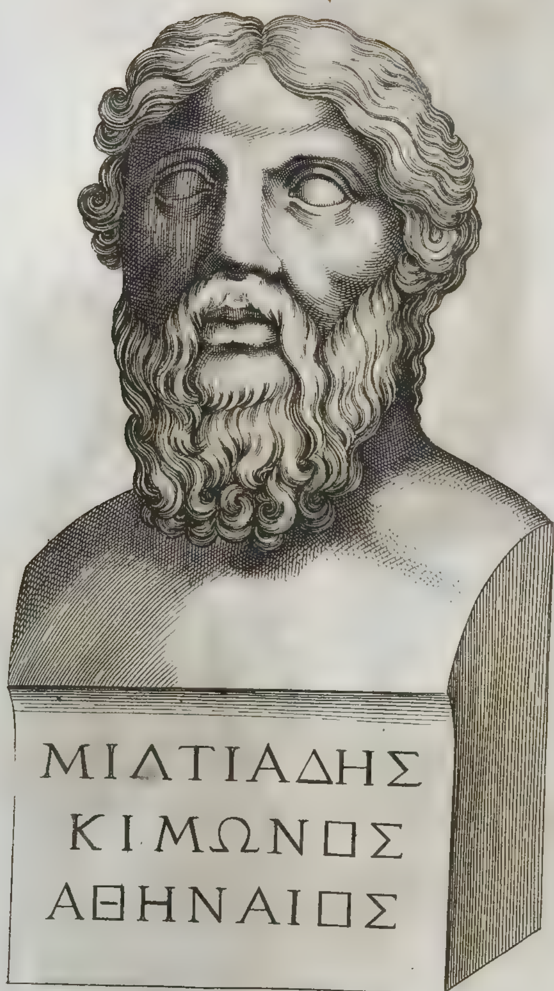
MILTIADES.

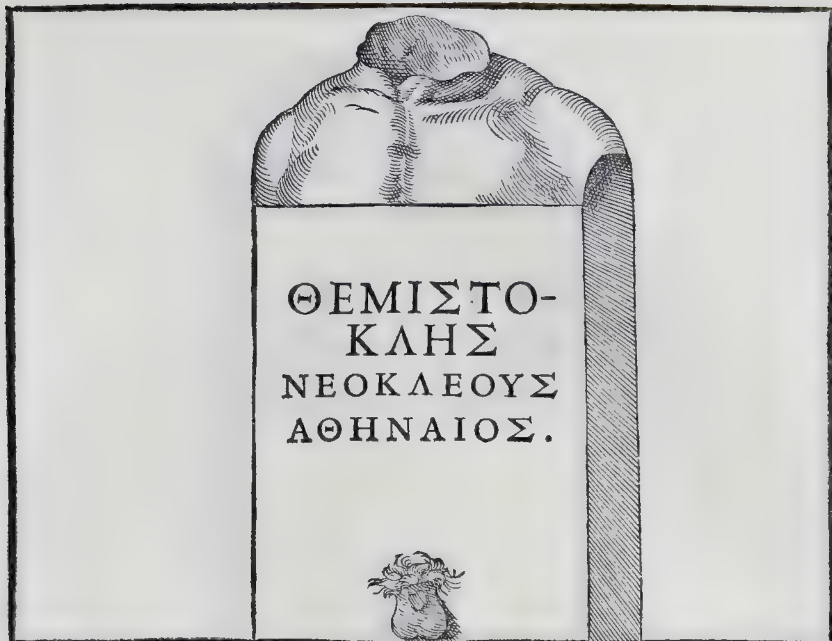

Iltiades, Cimonis filius, Atheniensis, Chersonnesi tertius à Miltiade Cypseli filio tyrannus. quo uerò stratagemate eum dominatum tenuerit, narrat Herodotus lib. 6. Olympiadis autem 72 anno tertio, cum Datis Medus à Dario Persarum Rege in Graeciam ad Eretriam, & Athenas diripiendas missus esset, & Marathonem Atticae locum proximè Eretriam, Hippiae tyranni tunc exulis consilio, qui eos deducebat, tenuisset, Miltiades ab Atheniensibus ei bello praepositus, re apud Marathonem prospere gesta, & Medorum sex millibus, trecentis, uel, ut Valerius Maximus ait, trecentis millibus interfectis, fugatoq; Dati, primus Graecorum Medicam vestem, ut inquit Herodotus, intueri est ausus, cum ante uel nomen ipsum Medorum auditu horribile esset. Ob hanc autem partam uictoriam acceptus Atheniensibus Miltiades, naues ad inuadendos Parios septuaginta obtinuit. quibus per sex & uiginti dies obsessis, & agro populato, femore è maceria lapsus percusso, & male habens, Athenas re infecta rediit: ubi à Xanthippo Periclis patre accusatus, quòd Athenienses circumscripsisset, ipse quidem, quod putrescente femore iaceret in lecto, per se non respondit; sed pro eo amici eius, Marathonij belli imprimis mentione facta, populi interuentu, ne capitis damnaretur, obtinuerunt: quinquaginta tamen talentis mulctatus in carcere decessit; quæ Cimon filius post patris mortem exsoluit. Sepultus autem est Athenis Miltiades in patrio monumento, quod Cimonium appellabatur, in loco, qui Diacoele ab Herodoto, à Marcellino autem Rhetore Coele nominatur, prope Meliridas portas. De Miltiadis autem morte ita Valerius Maximus lib. 5. cap. 3. Bene egissent Athenienses cum Miltiade, si eum, post trecenta millia Persarum Marathone deuicta, in exilium protinus misissent, ac non in uinculis & carcere mori coëgissent. Sed, ut puto, hactenus saeuire aduersus optime meritum abunde non duxerunt: imo ne corpus quidem eius, sic exspirare coacti, sepulturae prius mandari passi sunt, quam filius eius Cimon eisdem uinculis se constringendum traderet. Graecos autem uersus, qui sub Miltiadis imagine incisi sunt, ita in latinum uertit Laurentius Gambara Brixianus.

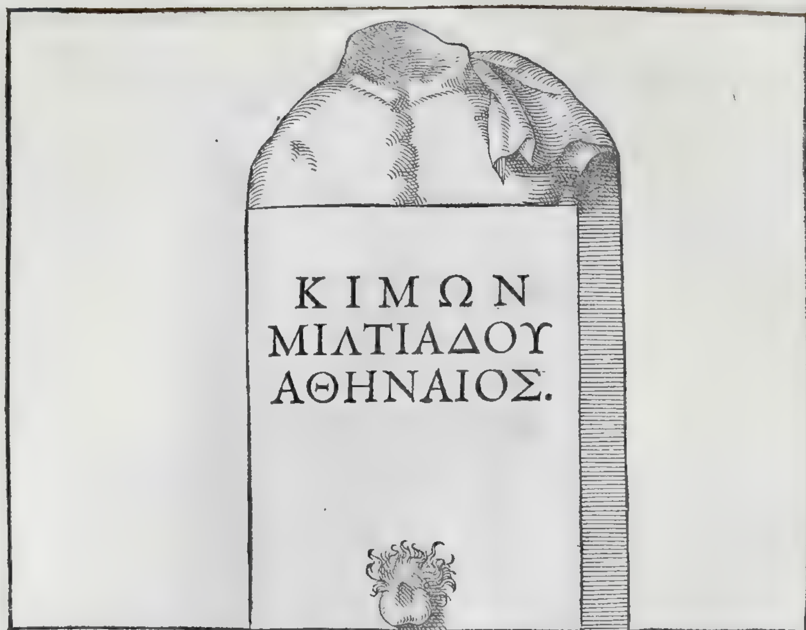
Miltiade, norunt omnes tua facta, sciuntq;
Virtutem Persae cum Marathone tuam.

ΜΙΛΤΙΑΔΗC
QVI PERSAS BELLO VICIT MARATHONIS IN ARVIS
CIVIBVS INGRATIS ET PATRIA INTERIIT
ΠΑΝΤΕC ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ICACIN
ΠΕΡCΑΙ ΚΑΙΜΑΡΑΘΩΝ CHC ΑΡΕΤΗC ΤΕΜΕΝΟC

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

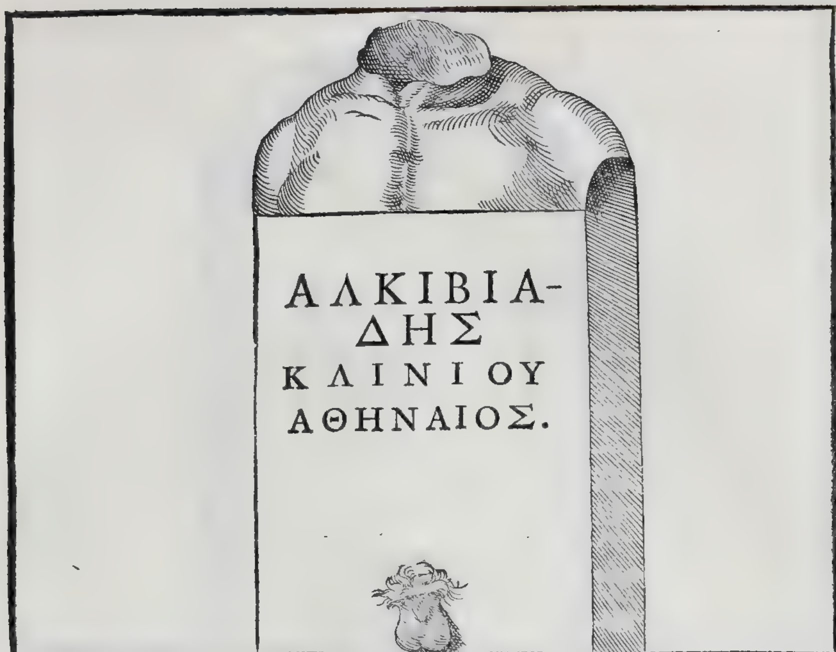

HEMISTOCLES Neoclis filius, Athenienſis ex vico Phreario, tribuq; Leontide, floruit non multos poſt exactos Romæ reges annos; vir incredibili quadam conſilij, atque ingenij magnitudine, memoria autem tãta, vt ciuium omnium nomina teneret. Olympiadis 75 anno primo bello contra Perſas Imperator ab Athenienſibus prępoſitus, nauali apud Salaminem commiſſa pugna, victor ſeruitute Græciam liberauit. atque ita de Athenienſium Repub. meritus, non tamen ſuorum ciuium odium effugere potuit; ſed, ingrati populi pulſus iniuria, & in exilium miſſus, ad Artaxerxem ſe in Aſiam contulit, magniſq; muneribus à Rege donatus Magneſiæ habitauit. Huius, inquit Probus in eius vita, ad noſtram memoriam monumenta manſerunt duo, Sepulcrum propè opidum, in quo eſt ſepultus: ſtatuæ in foro Magneſiæ: de cuius morte multis modis apud pleroſque ſcriptum eſt, ſed nos Thucydidem potiſſimum auctorem probamus, qui illũ ait Magneſiæ morbo mortuum, neq; negat fuiſſe famam venenum ſua ſponte ſumpſiſſe, cum ſe, quæ Regi de Gręcia opprimenda pollicitus eſſet, pręſtare poſſe deſperaret. Idem oſſa eius clam in Attica ab amicis ſepulta, quoniam legibus non concederetur, ꝗ proditionis eſſet damnatus, memoriæ prodidit. Themiſtoclis autem res geſtæ apud Thucydidem, & Plutarchum ſunt in promptu. De morte Valerius quoque Maximus ſcribit, inſtituto ſacrificio exceptum patera tauri ſanguinem hauſiſſe. De ſepultura illud addit etiam Plutarchus, Diodorum hiſtoricum in libro de monumentis narrare Themiſtocli ſepulcrum apud Piræum portum, quem ipſe ędificauerat, conſtructum fuiſſe.

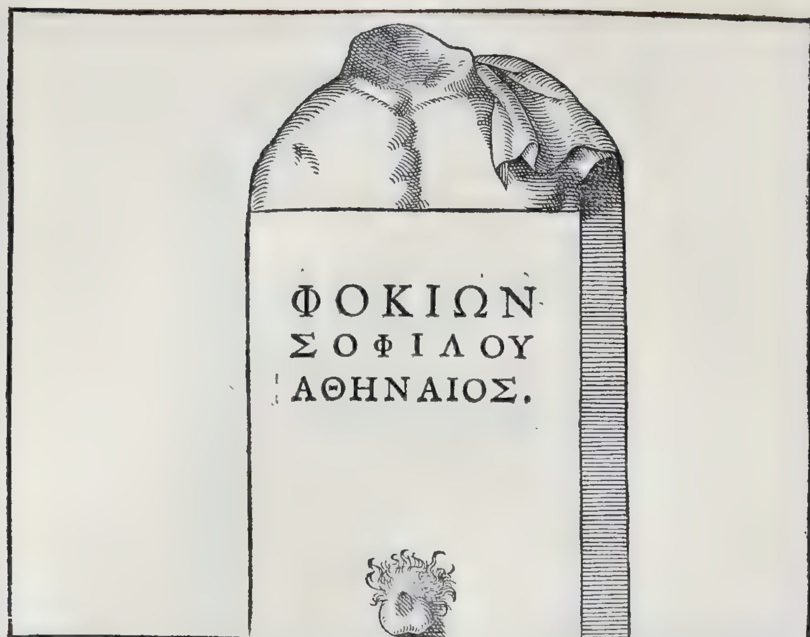
IMON Miltiadis filius, Athenienſis, ob præſtitam parenti pietatem in primis clarus, floruit olympiade 77, cuius anno tertio, Demotione archonte, ab Athenienſibus ad liberandas Perſico dominatu Græcas ciuitates cum imperio miſſus eſt: Quibus receptis, victor domum reuerſus, iudicium, certaminéq; Tragœdorum inſtituit, & Athenarum arcem, quæ meridiem ſpectat, de hoſtium manubiis exornauit. Cum itaque maximis fortunæ bonis, honoribusq; ampliſſimis, & rerum geſtarum gloria floreret, ſuſpectus eſſe Athenienſibus cœpit, & in exilium pulſus, quinto anno reuocatus eſt. Moritur autem in oppido Citio, cum in morbum grauem incidiſſet. De Cimone videndus Æmilius Probus in eius vita.

Alcibiades

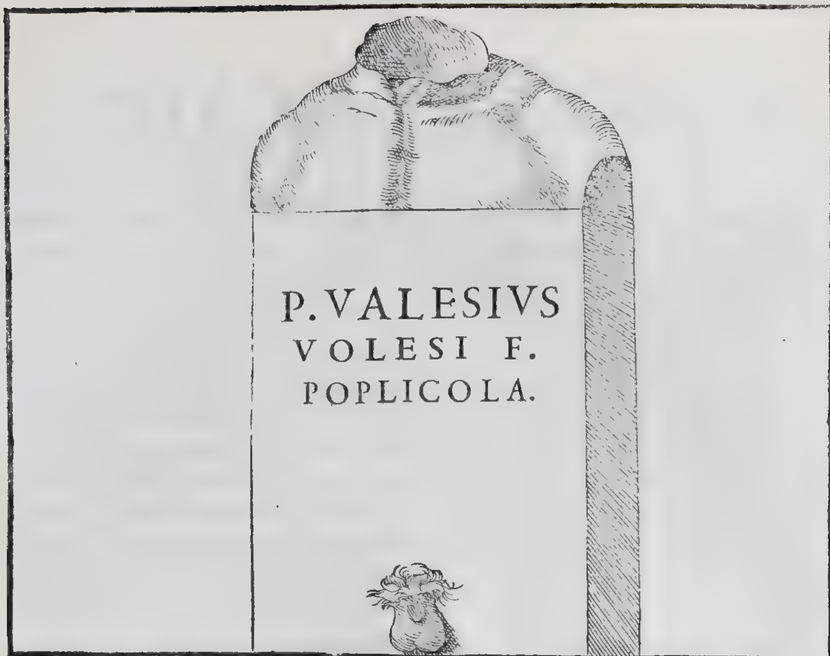

LCIBIADES Cliniæ filius, Atheniensis, ex amplissima familia natus ad omnem laudem, claruit qua Socrates aetate, cuius etiam disputationibus eruditus, vir excellens consilio, & eloquentia habitus est; Athenisq; per annos multos & urbanis eodem tempore & bellicis rebus praefuit. Alcibiadis autem res gestas narrat Thucydides, & qui eius quoq; uitam scripsere Plutarchus, & Aemilius Probus, è quibus illustria huius uiri facta petenda sunt. Valerius etiam Max. lib. 6. cap. 9. ita de Alcibiade scribit. Iam Alcibiadem quasi duae „
partitae fortunae sunt: altera, quae ei nobilitatem eximiam, abundantes di- „
uitias, formam praestantissimam, fauorem ciuium propensum, summa im- „
peria, praecipuas potentiae uires, flagrantissimum ingenium assignaret; al- „
tera, quae damnationem, exilium, uenditionem bonorum, inopiā, odium „
patriae, uiolentam mortem infligeret &c. Et lib. 1. cap. 7. de Alcibiadis morte „
ita scribit. Alcibiades quoq; miserabilem exitum suū haud fallaci nocturna „
imagine speculatus est: quo enim pallio amicae suae dormiens opertum se „
uiderat, eo interfectus, & insepultus iacens contectus est &c. Itaque Cicero „
lib. 2. de Diuinat. de hac ipsa re ita. Alcibiades cum esset proiectus inhuma- „
tus, ab omnibusq; desertus iaceret, amica corpus texit suo pallio. Annos aūt „
circiter 40 natus diē obiit. Alcibiadem oris pulchritudine ceteris suae aetatis Atheniēsibus praestitisse tradunt, atq; in omni aetatis gradu maximū sem per decorē, formosamq; hominis speciem praesetulisse. Pausanias in Atticis scribit Alcibiadem depictum fuisse Athenis à Polignoto cum monumentis equestris victoriae ad Nemeā; & statuae in Comitio Romae meminit Plinius.

HOCION Athenienſis, quibus parentibus ortus fuerit, ignorare ſe ſcribit Plutarchus in eius vita. nos tamen Sophilo patre natum intelligimus ex antiqua inſcriptione. Claruit autem qua Magnus Alexander ætate: quem tantũ honoris Phocioni tribuiſſe tradit hiſtoricus Duris, ut nulli mortalium, prę-terquam ipſi, & Antipatro, ſalutem in epiſtolis diceret. Eius geſta cum ab aliis multis, tum à Plutarcho in eius vita referuntur. Fuit autem cognomẽto
„ Bonus appellatus, ut Probus ſcribit, & Valer. Max. indicat his uerbis in li-
„ bro 3. cap. 8. Placidi, & miſericordes, & liberales, omniq́; ſuauitate tempe-
„ rati mores Phocionis, quos optimè profectò conſenſus omnium bonitatis
„ cognomine decorandos cenſuit. Phocion, ut Probus ſcribit, cum prope ad octogeſimum annum proſpera perueniſſet fortuna, extremis temporibus magnum in odium uenit ſuorum ciuium. Itaq; damnatus, quòd Piraeeum prodidiſſet, traditusq́; vndecemuiris, ut moris erat Athenis, epoto veneno interiit: eiuſque Eleuſinem tranſlatum corpus igne crematum eſt, & ſepulcro conditi cineres. Populum deinde Athenienſem, viri deſiderio, ſtatuam ei ex ære in illuſtri vrbis loco poſuiſſe refert Plutarchus.

P.Valerius

P. Valesivs, Volesi filius, eiectis Regibus, cum Bruto consul Tarquinio Collatino suffectus anno ccxliv, atque in eo honore ob populares latas leges Poplicola appellatus, triumphauit primò de Veientibus, Tarquiniensibusq́; secundò de Sabinis. Huic honoris causa tributum est, ut fores aedium non, introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo, aperirentur. Dionysius lib.v, & Plutarchus in eius vita. Et in vrbe ipse, posteriq́; eius sepelirentur, concessum est. Itaque, ut idem scribit Dionysius, prope Forum in Velia publico elatus funere, sepulcro, in quod gens postea Valeria inferri consueuit, conditus fuit, anno ccl, Postumio Tuberto, & Agrippa Menenio coss. Liuius lib. ii. Val. Max. lib. vi. & Cicero Academ. lib. iv. In capitolinis magistratuum monumentis Volusus, & in argenteis numis scriptum est. In hoc tamen lapide, & in alio, qui apud me est, Volesus. Valesius autem pro Valerius antiqua scriptura, ut Fusius, & Papisius, pro Furius, & Papirius. ita enim ante Appij Coeci aetatem, qui primus R literam protulisse dicitur, scribebant. Liuius lib. iii. Cicero Epistol. ix. ad Papirium Paetum, & Varro de lingua Lat. lib. vi.

M. PORCIVS CATO.

M. Porcivs, M. F. Cato, ex oppido Tuſculo, ut Plutarchus ſcribit, oriundus, Augur, Quaeſtor, anno DXLI, Aedilis anno DXLV, Praetor anno DXLIX. Cicero in Catone; Conſul cum L. Valerio anno DLVIII. quem in Cenſura quoq; collegam habuit anno DLXIX. in quo honore Cenſorius eſt appellatus: Hiſpaniam citeriorem prouinciam ſortitus, quae rebellauerat, pacauit, atq; ex ea triumphauit; Polybius, & Appianus in Hiſpanienſibus: Nearcho Pythagoreo philoſopho adoleſcens operam dedit, & ab Ennio poëta ſenex Graecis literis eruditus fuit; à quibus tamen Catonem filium dehortari ſolitus erat, cum nec de Graeca ipſa natione bene admodum ſentiret. Catonem Cicero in lib. de Senectute diſputantem induxit, & ſapientis quaſi cognomen ob multarum rerum uſum habuiſſe narrat. Plinius Perfectum illum, & Imperatorem, & Senatorem, & oratorem nominat. Librum reliquit de agricultura, qui extat. De originibus deſideratur. Plutarchus autem ſcribit Catonem propria manu hiſtorias maiuſculis literis exaraſſe. Moritur initio tertij Punici belli, annos natus quinque & octuaginta, ut Cicero in libro de claris oratoribus ſcribit. Plutarchus autem anno aetatis nonageſimo Catonem accuſaſſe Ser. Sulpicium Galbam affirmat, ſtatuamq; ei populi iuſſu in Hygiae templo poſitam fuiſſe. Quod autem in altera argentei nummi parte uictoriae ſimulacrum cum literis, Victrix, adiectum eſt, pertinere arbitror ad id, quod Liuius lib. 35 ſcribit. aediculam Victoriae Virginis prope aedem Victoriae Catonem biennio poſtquam uouit dedicaſſe. quo loco uidendum, an pro Virginis ſit Victricis ſcribendum, licet apud Sex. quoque Rufum, & P. Victorem in VIII regione eodem modo ſcriptum reperiatur.

VICTRIX

M·PORCIVS·M·F
CATO
CENSORIVS

HOMERVS.

Omervs quibus parentibus ortus, quibusue temporibus floruerit, incertum est: uariant enim inter se Graeci scriptores, qui haec curiosius conquisierunt; nec in tanta opinionum uarietate, quid potissimum sequamur, habemus. De patria quoq; inter nobilissimas Graeciae ciuitates contentio fuit. Chios igitur, qui Homerũ ciuem esse suum dicerent, eius imaginem suis nomismatibus impressisse tradit Aristoteles lib. I I. Rhetor. & Iulius Pollux lib. x. Smyrnaeos autem, quod prope Meletem Smyrnae fluuium natum esse confirmarent, non modo nomismata Homeri imagine signasse, sed delubrum etiam eius, Homeraeum dictum, in opido dedicauisse scribit Cicero in oratione pro Archia poëta, & Strabo li. x I I I. itaq; Amastrianorum in Ponto ciuitas, Smyrnaeorum, ut opinor, colonia, non aliam ob causam in altera nomismatis parte Meletem ipsum fluuium impressit. Pausanias in Phocis scribit, pro foribus tẽpli Apollinis Delphici fuisse Homeri statuam æream, superimpositam columnae, in qua incisum esset Apollinis responsum, quod ipsi Poëtae, de patria sua sciscitanti, editum narraretur. atq; hic idem scriptor in rerum Eliacarum lib. I. Homeri statuae, in Iouis Olympici tẽplo positae, meminit. Ipsam autem Homeri imaginem fictam fuisse ab antiquis scribit Plin. lib. x x x v. c. I I. Asinius quoq; Pollio, cũ in Bibliotheca illa nobili, quã de manubiis Romae primus aperuit, scriptorum imagines collocasset, Homeri, ꝙ ueram nõ haberet, fictam posuisse dicitur. Itaq; Aelianum in villae suae Bibliotheca, quã uia Ostiensi Romae struxerat, huiusmodi quandam Homeri imaginem collocasse credendũ est. quem nos Aelianum eũ esse existimamus, cuius de animalibus, & uaria historia Graece scripti extãt libri. Eius autem Graeca de Homero epigrammata ita in latinum conuertit Laurentius Gambara Brixianus.

Hoc multa simulacrum hospes quod conspicis arte
Caelatum, est uatis Maeonij effigies.
Hic lumen Musarum ingens, tubaq; orbis Homerus
Heroum cecinit, caelicolumq; genus.
Claraq; Graiugenum celebrauit facta, suoq;
Carmine lux illis ille secunda fuit.

Quod natale solum fuerit mihi, quique parentes,
Aeliane, haud cecini, nunc tibi uera canam.
Ipse mihi patria est orbis; sed dicor Homerus:
Quodq; cano, dictat Calliopeia mihi.

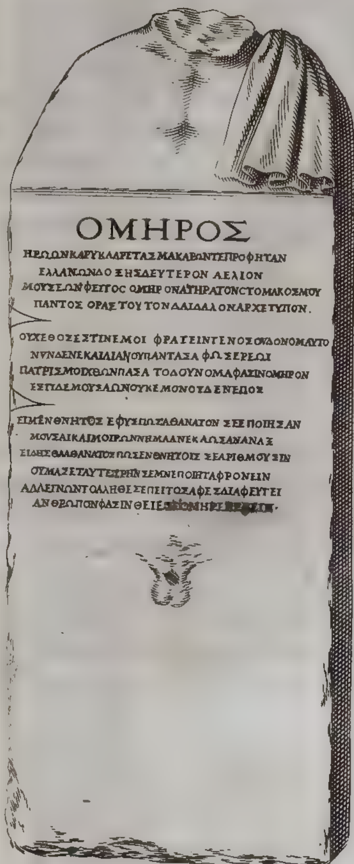
Quo pacto te immortalem fecere Camoenae,
Foemina si in lucem te dedit aetheream?
Si immortalis eras, cur nam diuine Poëta
Inter mortales te posuere homines?
Verum ego nunc noui: partim te maximus orbis
Esse hominem, partim te putat esse Deum.

ΟΜΗ ΡΟϹ

ΑΜΑϹΤΡΙΑΝΩΝ
ΜΕΛΗϹ

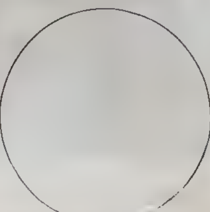

ΩΜΗ ΡΟϹ

ΟΜΗΡΟΣ
ΗΡΩΩΝ ΚΑΡΥΚ ΑΡΕΤΑΣ ΜΑΚΑΡΩΝ ΤΕ ΠΡΟΦΗΤΑΝ
ΕΛΛΑΝΩΝ ΔΟΞΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΕΛΙΟΝ
ΜΟΥΣΕΩΝ ΦΕΓΓΟΣ ΟΜΗΡΟΝ ΑΓΗΡΑΤΟΝ ΣΤΟΜΑ ΚΟΣΜΟΥ
ΠΑΝΤΟΣ ΟΡΑΣ ΞΕΝΕ ΤΟΥΤΟΝ ΔΑΙΔΑΛΟΝ ΑΡΧΕΤΥΠΟΝ.
ΟΥ ΧΕΘΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΜΟΙ ΦΡΑΖΕΙΝ ΓΕΝΟΣ ΟΥΔΟΝΟΜ ΑΥΤΟ
ΝΥΝ ΔΕ ΝΕΚΑ ΙΔΙΑΝ ΟΥ ΠΑΝΤΑΣΑ ΦΩΣ ΕΡΕΩΙ
ΠΑΤΡΙΣ ΜΟΙ ΧΘΩΝ ΠΑΣΑ ΤΟ Δ ΟΥΝΟΜΑ ΦΑΣΙΝ ΟΜΗΡΟΝ
ΕΣΤΙ ΔΕ ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΥΚΕ ΜΟΝΟΥ Δ ΕΝΕΠΟΣ
ΕΙ ΜΕΝ ΘΝΗΤΟΣ ΕΦΥΣ ΠΩΣ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΣΕ ΠΟΙΗΣΑΝ
ΜΟΥΣΑΙ ΚΑΙ ΜΟΙΡΩΝ ΝΗΜΑ ΑΝΕΚΛΩΣΑΝ ΑΝΑΞ
ΕΙ Δ ΗΣΘ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΠΩΣ ΕΝ ΘΝΗΤΟΙΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣΙΝ
ΟΥ ΜΑΖΕ ΤΑΥΤΕΣ ΡΗΝ ΣΕΜΝΕ ΠΟΙΗΤΑ ΦΡΟΝΕΙΝ
ΑΛΛ ΕΙ ΓΝΩΝΤ ΑΛΗΘΕΣ ΕΠΕΙ ΤΟ ΣΑΦΕΣ ΔΙΑΦΕΥΓΕΙ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΦΑΣΙΝ ΘΕΙΕ

ΩΜΗ ΡΟϹ

ΟΜΗΡΟϹ

ΧΙΩΝ

ΟΜΗ ΡΟϹ

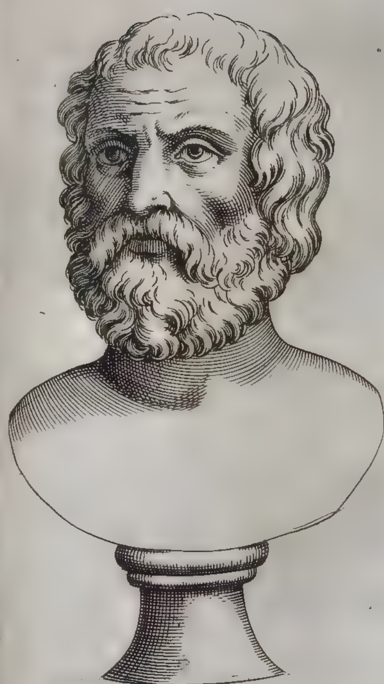
HESIODVS.

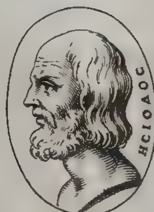

ESIODVM Dio patre, & Pycimede matre natum Olympiade prima, LX ante Romam conditam annis floruiſſe, ex ſcriptoribus, cum Graecis, tum Latinis, colligimus. Patria illi Cuma, Aeoliarum urbium vna, ut Herodotus, & Strabo annotarunt. Inde autem ære alieno oppreſſum patrem Dium migraſſe ferunt, Aſcramq; Boeotiae uicum petiſſe, à quo Aſcraeum deinde Heſiodum dictum. Eius mortem, cum ſenex admodum eſſet, recitat Plutarchus in Dioclis conuiuio. prouerbium inde factum, Heſiodia ſenectus. Heſiodo ſtatuam in publico Conſtantinopolitano gymnaſio, quod Zeuſippi dicebatur, ex ære poſitam fuiſſe intelligimus ex his Chriſtodori uerſibus in lib. VI. Epigrammatum Graecorum, ita in latinum tranſlatis à Laurentio Gambara.

Heſiodusq; choros Aſcraeus ſtabat agreſtes
Inter Hamadryadum media ſublimis in aula:
Aerea & effigies fundebat ad aethera carmen.

Pauſanias quoque in Boeoticis Heſiodo ſtatuam æream à Theſpienſibus in urbis foro poſitam fuiſſe ſcribit. qui & aliam Heſiodo ſtatuam in templo Iouis Olympici collocatam narrat in rerum Eliacarum lib. I. De Heſiodo Velleius lib. I. Huius temporis aequalis Heſiodus fuit circa centum uiginti annos diſtinctus ab Homeri aetate, vir perelegantis ingenij, & molliſſima dulcedine carminum memorabilis; otij, quietisq; cupidiſſimus, ut tempore tanto uiro, ita operis auctoritate proximus, qui uitauit, ne in id, quod Homerus, incideret; patriamq; & parentes teſtatus eſt, ſed patriam, quia maleſactus ab ea erat, contumelioſiſſime.

ΗCΙΟΔΟC

ΗΣΙΟΔΟΣ
ΔΙΟΥ
ΑΣΚΡΑΙΟΣ

SOPHOCLES.

Ophocles, Sophili filius, in Colono Atticae natus, floruit qua Pericles aetate, cuius etiam collega in Praetura fuit, Socrate decem, & ſeptem annis ſenior. Tragicorum poëtarum princeps, fabulas docuit CXXIII, ut ſcribit Suidas. Cum ad ſummam ſenectutem tragoedias feciſſet, grano vuae ſtrangulatus interiit quinto, & nonageſimo aetatis ſuæ anno. Eius imaginem habemus palliatam, quemadmodum Menandri, de qua infra dicemus. Sophocli ſtatuam ab Athenienſibus in theatro dedicatam fuiſſe, ſcribit Pauſanias in Atticis.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

EVRIPIDES.

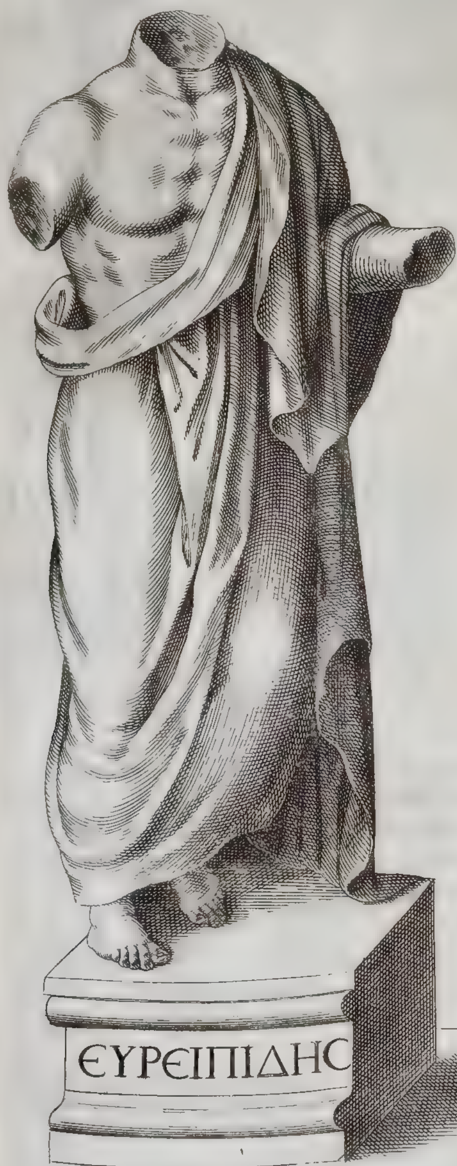

Vripides, Mneſarchi filius, Athenienſis ex Tribu Cecropidę, natus Olympiadis LXXV anno primo, Calliade archonte, uel, ut alij, LXX, quo die Xerxes rex ab Athenienſibus eſt fugatus fabulas docuit quinque & ſeptuaginta, in quibus quinquies tantum uiciſſe Iudicum iniuria tradit M. Varro. Earum exemplar, ipſius Euripidis manu ſcriptum, & Ptolemaeo regi ab Athenienſibus donatum, in Alexandrina bibliotheca ſeruabatur, ut Galenus annotauit. Moritur Euripides, cum LXXV aetatis annum ageret, laceratus ab Archelai regis canibus, apud quem uiuebat. Eius oſſa, petentibus Athenienſibus negata, in Pellam fuere tranſlata, & ſepulcro ex marmore condita: quãquam Strabo in Argiuorum foro magnifice ſepultum Euripidem ſcribit. Athenienſes autem & inanem honoris cauſa tumulum, & ſtatuam in theatro Euripidi poſuerunt, ut refert in Atticis Pauſanias. Sed in Conſtantinopolitano quoque gymnaſio (ut eſt in libro Epigramm. Graecorum quinto) Euripidis ſtatua fuit, cuius imaginis baſi ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ nomen cum Ei in ſecunda ſyllaba, non ut vulgo, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ inciſum, producendi ſyllabam Ioni poëtae, & aliis doctis cauſam dediſſe opinor.

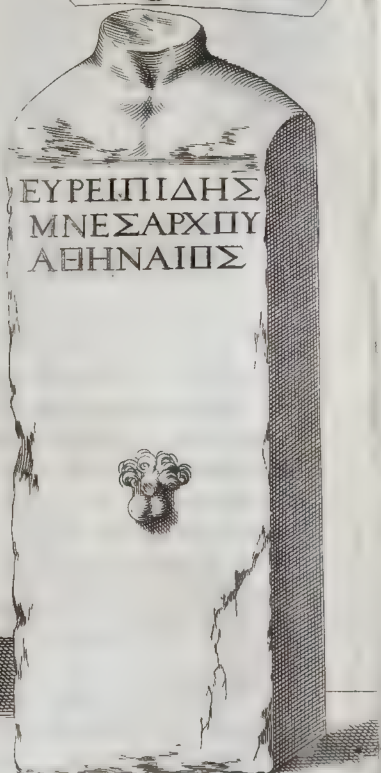

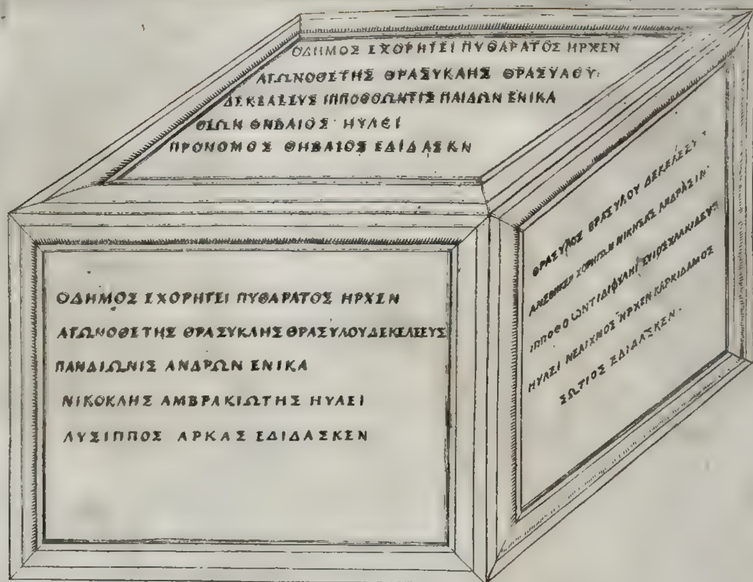
Lysiades *Athenienſis fabulam docuit, archonte Euaeneto, Olympiadis* CXI. *anno ſecundo. Poetae nomen, quod ſciam, alibi non exſtat.*

Charilai *quoque Locri nulla eſt apud Graecos ſcriptores mentio. Ex antiquo tamen lapide intelligimus Athenis fabulam docuiſſe, cum archon eſſet Euthycritus, anno primo Olympiadis* CXIII.

ЄΥΡЄΙΠΙΔΗϹ

ΕΥΡΕΙΠΙ
ΔΗϹ

ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ
ΜΝΕΣΑΡΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

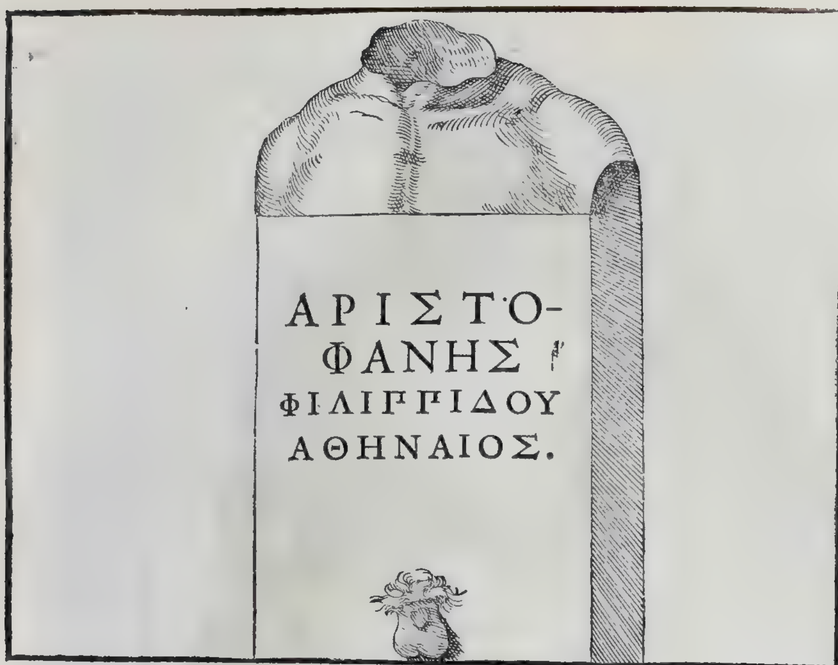
Lysippvs

LYSIPPVS Arcas poeta Tragicus, claruit olympiadis centesimae uigesimae octauae anno secundo, cum archon esset Athenis Pytharatus. Eius meminit Athenaeus. Lib. ij. & viij. adductis fabularum nominibus, quae quidem ipse legit: Suidas etiam in uoce Lysippus.

Pronomvs

PRONOMI Thebani nulla extat mentio apud scriptores, quos ipse quidem legerim: Ex antiqua autem inscriptione docuisse illum fabulas Pytharato archonte colligere possumus: atque illud hoc loco notandum est, Terentij fabularum inscriptiones. simili quadam uerborum formula conceptas esse, qua Graece sunt hae, quas ex antiquo lapide descripsimus: Vt enim habet antiqua inscriptio, ὁ δῆμος ἐχορήγει, ita Terentianus liber. Aedilium Curulium nomina, ad quos ludorum cura pertinebat. et illud. πρόνομος ἐδίδασκεν, nihil aliud est. quàm Terentiarum hoc Graeca Menandru: et hoc quoque, modulauit Flaccus Claudi tibijs duabus. Graecis illis planè respondet, θίων θηβαῖος ηὔλει, atque ut in Graeca inscriptione Archontis nomen adiectum est, Ita consulum in latina, quibus annus, quo acta esset. fabula indicaretur.

CARCIDAMVS patria Sotius, si modo è marmore fideliter descripta est uox illa ΣΩΤΙΟΣ nam ego quidem de mendo suspicor, fabulam docuit archonte Athenis Heaechmono: tamen nec poetae nomen, nec archontis alibi reperire potuimus.

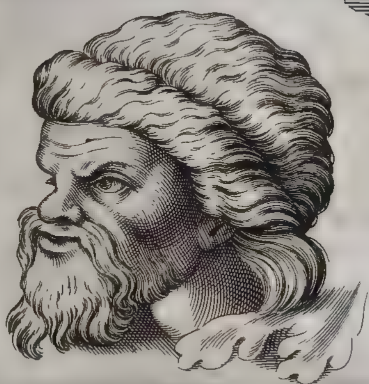

RISTOPHANES, Phidippidae filius,(quamuis à vulgatis omnibus ſcriptoribus Philippus Ariſtophanis pater nominetur) Athenienſis ex tribu Pandionidę, claruit qua Socrates aetate, in quem & Nephelas comoediam ſcripſit. Fabulas docuit quatuor & quinquaginta, uel, ut alij uolunt, quadraginta: variant enim Graeci ſcriptores de numero fabularum. Appellatus eſt vulgo Athenis Comoediae poëta, cum ceteris omnibus in eo poëmate antecelleret. Itaque rogatus Plato à Dionyſio, Siciliae tyranno, ut ſibi ſpeciem quandam, & quaſi imaginem Athenienſis reipub. oſtenderet, Ariſtophanis Nephelas ei miſiſſe dicitur, quibus iudicaret diuinus ille vir totam Athenienſis reipub. rationem, & inſtituta optime expreſſa eſſe, ob eamq; rem fuiſſe Ariſtophanem ab Athenienſibus ſacrae oliuae ramo coronatum. Moritur Athenis, cum ad ſummam ſenectutem perueniſſet, ibique ſepulcro conditur, quod cum aliorum, tum Platonis pernobile epigramma ſuperimpoſito lapidi inciſum habuit. Fuiſſe dicitur Ariſtophanes corporis habitu, & forma quadrata, caluitij ſui deformitatem ipſo in pace comoedia notantę: quod Plutarchus quoque animaduertit.

MOSCHION poeta Comicus, quo tempore vixerit, quoue loco natus fuerit, nondum reperire apud antiquos scriptores licuit. Eius autem uersus ex Comoedijs quas scripsit, multi adducuntur à Clemente Alexandrino, stromatum lib. vi, et Joanne stobaeo, qui fabularum quoqꝫ nomina Themistoclem scilicet, & Pheraeos, adijciunt.

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ·ΛΥΣΙΜ

CALLISTHENES

CALLISTHENES Lysimachi filius Atheniensis, poeta Comicus, natus patre Schoenoploco, id est, restione. Schoenion ipse, hoc est funiculus appellatus est quod Comoediarum scriptor fuerit, in altera tabellae marmoreae parte, personam adiectam opinor; Eius Comoedias aliquot citant Athenaeus & Suidas, quamuis corruptè apud vtrumque Callias pro Callisthenes nominetur.

MENANDER.

MENANDER, Diopithis filius, nouae comoediae poëtarum princeps, natus eſt Athenis, Olympiadis CIX anno tertio, archonte Soſigene, ut ex Graeca antiqua inſcriptione colligimus. Fabulas compoſuit centum & quinque, ut ex Apollodori uerſibus notat Gellius.

Κηφϊσϊεὺς ὢν ἐκ Διοπείθευς πατρὸς
  Πρὸς τοῖς ἑκατὸν πέντε γράψας δράματ'
  Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

Donatus in uita Terentij refert ex Q. Conſentij auctoritatę, redeuntem è Graecia Terentium in mari periiſſe cum centum & octo fabulis conuerſis è Menandro. itaque non immerito dimidiatus Menander à C. Ceſarę appellatus eſt. Cum quinquageſimum ſecundum aetatis annum ageret, moritur Menander ſubmerſus, dum in Piraeeo portu nataret, archonte Athenis Philippo, Olympiadis CXXII anno ſecundo. Eius ſepulcrum celebri loco uenientibus ex Piraeeo in Attica conſpicitur, ut notat Pauſanias; qui ſtatuam quoque in theatro ab Athenienſibus Menandro poſitam fuiſſe refert in Atticis. alia quoq; Menandri ſtatua in Conſtantinopolitano gymnaſio fuit, Chriſtodori Epigrammate celebrata. Fuit Menander aſpectu ſtrabo, ſed ingenij acumine inſignis. Aeliani autem Graeca de eo Epigrammata, quae inciſa in marmore iuxta Homeri ſtatuam legebantur, ita uertit Laurentius Gambara.

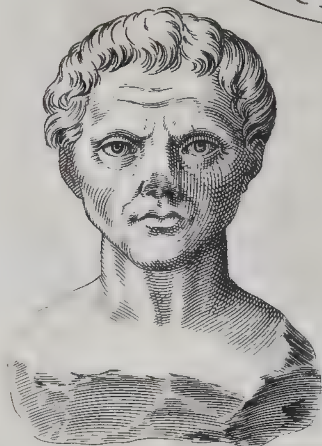
Tuq; Menander eras iuxta ſtatuendus Amorem,
Cuius erant fidei credita ſacra tuae.
Eſt tecum nam ſemper Amor, & dignus amari
Es, quicunque tuam viderit effigiem.

Tu laetus comes es, ſociusq; Menander Amoris,
Qui cincta è ſertis tempora ſemper habes.
Mortales placidam docuiſti viuere vitam,
Innumeris hilarans ampla theatra iocis.

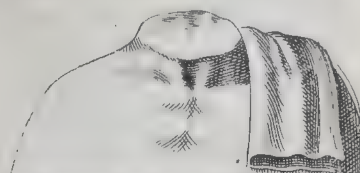
Non male te poſui contra mihi, care Menander,
Maeonium vatem, qui loca prima tenet.
Namque dedit quondam partes tibi habere ſecundas
Inſignis claro nomine Ariſtophanes.

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ
ΚΗΦΙϹΙΕΥϹ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟϹ ϹΩϹΙΓΕΝΟΥϹ
ΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝ ΕΤΩΝ · Ν̄ ·
ΚΑΙ · Β̄ · ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟϹ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ · Β̄ ·
ΚΑΙ Ā ΕΤΟϹ ΤΗϹ ΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΟΥ ΤΟΥ ϹΩΤΗΡΟϹ ΒΑϹΙΛΕΙΑϹ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΕΧΡΗΝΜΕΝΣΤΗΣΑΙ ΣΥΝΕΡΩΤΙΦΙΛΩΣΕΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΩΣΥΝΖΩΝΕΤΕΛΕΙ ΣΟΡΓΙΑΤΕΡΠΝΑΘΕΟΥ
ΔΗΛΟΣΔΕΙΦΟΡΕΩΝΑΙΕΙΘΕΟΝ ΟΠΠΟΤΕΚΑΙΝΥΝ
ΣΗΝΜΟΡΦΗΝΚΑΤΙΔΩΝΑΥΤΙΚΑ ΠΑΣ ΣΕΦΙΛΕΙ

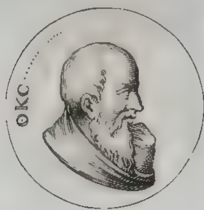
ΦΑΙΔΡΟΝΕΤΑΙΡΟΝΕΡΩΤΟΣΟΡΔΣΣΕΙΡΗΝΑΘΕΑΤΡΩΝ
ΤΟΝΔΕΜΕΝΑΝΔΡΟΝΑΕΙΚΡΑΤΑΝΥΚΑΖΟΜΕΝΟΝ
ΟΥΝΕΚΑΡΑΝΘΡΩΠΟΥΣΙΛΑΡΟΝΒΙΟΝΕΞΕΔΙΔΑΞΑ
ΗΔΥΝΣΣΚΗΝΗΝΔΡΑΜΑΣΙΠΑΣΙΓΑΜΩΝ

ΟΥΦΑΥΛΩΣΕΣΤΗΣΑΚΑΤΟΦΘΑΛΜΟΥΣΕΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΤΗΣΔΕΓΟΜΗΡΕΙΗΣ ΦΙΛΤΑΤΕΜΟΙ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΑΛΛΑΣΕΔΕΥΤΕΡΑΣΤΑΞΕΣΟΦΟΣΚΡΕΙΝΕΙΝΜΕΤΕΚΕΙΝΟΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣΚΛΕΙΝΟΣΠΡΟΣΘΕΝΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

PHILEMON.

HILEMON, Damonis filius, Pompeiopoli Ciliciæ natus (ut ſcribit Strabo lib. XIIII) claruit Olympiade CXI, nouae comoediae, uel, ut Apuleius mauult, mediae poëta. fabulas docuit nonaginta, ut teſtatur Suidas: in quibus cum Menandrum ſaepius iudicum iniuria uiciſſet, dixiſſe illi Menandrum ferunt, Bona uenia dic mihi, Philemon, cum me uincis, num erubeſcis? Vixit annos centum & vnum, uel, ut quidam uolunt, nonaginta & nouem, ſeu ſeptem. De Philemonis morte ita ſcribit Valer. Max. lib. IX. Philemonem autem uis riſus immoderati abſtulit, paratas ei ficus, atq; in conſpectu poſitas aſello conſumente, puerum, ut illum abigeret, inclamauit: qui, cum, iam comeſtis omnibus, ſuperueniſſet, Quoniam, inquit, tam tardus fuiſti, da nunc merum aſello. ac protinus, vrbanitatem dicti crebro anhelitu cachinnorum proſecutus, ſenilẽ guttur ſalebris ſpiritus praegrauauit. Idem ſcribunt Lucianus & Suidas. Philemonis autem, & Arati imaginem ſuis nomiſmatibus Pompeiopolitani impreſſerunt, aliorum populorum imitatione, qui clarorum uirorum effigies, nobilitandi ſoli cauſa, in quo nati eſſent, ſuis nomiſmatibus ſignare conſueuerunt. Ita Parios Archilochum, Mytilenaeos Sappho poëtriam, & Chios Homerum honoraſſe, narrat Ariſtoteles in Rhetoricis. Extabat Romae ſuperioribus annis alia Philemonis imago è marmore, adſcripto nominẽ ΦΙΛΗΜΩΝ, quam ſe uidiſſe in Bibliotheca Nicolai Cardinalis Rodulphi retulit mihi Pyrrhus Ligorius Neapolitanus, à quo multa accepimus, quae ad huius libri inſtitutum pertinent. hanc fortaſſe indicauit Pierius lib. XXXV ita ſcribens: Auaritiam & ille geſtus in manu ſignificat, cum exporrecta capedunculam aſſimilat; quo geſtu Philemonis Romae ſignum uidi, cum in altera volumen complicatum haberet, idq; tenaciter reſtrictum, ut qui pretium ſibi depoſceret, non, niſi eo numerato, librum exhibiturus. ferunt enim eum comoediarum ſcriptorem ære graui ſolitum lucubrationes ſuas venundarẽ. inſcriptio ſanè erat ΦΙΛΗΜΩΝ.

·ARATVS·

ARATVS, Athenodori filius, et ipse patria Pompeiopolitanus. discipulus, & auditor
Zenonis. ac Menedemi philosophorum, in mathematicis uerò Aristotheri. Claruit tempori=
bus Ptolemaei Philadelphi regis, quando Theocritus quoq; Syracusanus Bucolicorum poeta
floruit. Scribit Latinus Arati Interpres, ignarum Aratum rerum mathematicarum, Eudoxi,
atq; Hipparchi scripta secutum, ad phaenomena scribenda se contulisse. quod confirmat Cicero
in libro de oratore ita scribens. Constat inter doctos ignarum Astrologiae ornatissimis atq; op=
timis uersibus Aratum de Coelo. & stellis scripsisse. Ipsa uero Arati phaenomena, translulit la=
tinis uersibus Cicero, & post eum, Germanicus Caesar, alijq; multi qui uulgò circumferuntur. sed
alia pleraq; composuit Aratus, quae non extant. Commemorantur autem à Suida. Eius sepulcrũ
fuisse iuxta Pompeiopolim Ciciliae, quae prius Soli. à Solone dicebatur, scribit Pomponius Me=
la. cuius verba sunt haec. Iuxta Solos in paruo tumulo Arati poetae monumentum. ideo refe=
rendum, quia ignotum, quam ob causam iacta ad id saxa dissiliunt.

PINDARVS.

INDARVS, Daiphanti filius, Thebis in vico Cynocephalorum natus, ut ait Stephanus, claruit Olympiade LXXVI, quo tempore in ſcena florebat Aeſchylus poëta Tragicus, & Syracuſis imperabat Gelonis frater Hieron, apud quem Pindarus iucundiſſime uixit. Quadrageſimum autem aetatis annum agebat Pindarus, cum Xerxes rex Perſarum ad ſubigendam Graeciam cum ingentibus illis copiis deſcendit. Lyricorum poëtarum princeps habitus eſt, & ob carminis ſuauitatem Dircaeus cycnus à Dirce Thebarum fonte appellatus: in cuius ore, cum infans eſſet, apem, tanquam in alueare, mella, atque fauos depoſuiſſe aiunt. Scripſit cum alia multa, tum in primis hymnos, qui extant, in quatuor Graeciae certaminum uictores, uario carminum genere compoſitos, quos ad lyram ceciniſſe dicitur. itaque in ueteri quoque è marmore ſimulacro lyrae reliquiae quaedam apparent, ad quam canere quodámodo epinicia, ut ſolebat, ſtans Pindarus uidetur. Eius autem nomen adeo per omnem Graeciam celebre fuit, ut, cum captas Thebas militibus diripiendas dediſſet Alexander, ut à Pindari ſola domo abſtinerent, iuſſerit. id quod Lacedaemonios etiam antea feciſſe legimus. De Pindari autem morte uariant inter ſe Plutarchus, & Valer. Max. è quibus, qui uolet, hiſtoriam petat. Annos uixit LV. Statuam illi in Martis templo Athenienſes poſuiſſe narrat in Atticis Pauſanias.

ΠΙΝΔΑΡΟC

SAPPHO

SAPPHO poetria, Scamandronymo patre Mytilenis nata; inter nouem Lyrici carminis poetas numeratur. claruit olympiade xlij quo tempore Alcaeus quoq; Lyricus floruit. Scripsit Aeolica lingua nouem carminum libros, Epigrammata, elegias, iambos, monodias, Epithalamia, & alia multa quae desiderantur. quae uerò supersunt, ex eis fragmenta collegimus in eo libro, qui editus est, nouem illustrium feminarum. plectrum Sapphonis inuentum Graeci Scriptores memorant, & sapphicum quoq; metrum ab ipsa dictum fuisse. Aristoxenus praeterea, quē in musica secutus est Plutarchus, harmoniam mixolydij à sapphone repertam scribit. perijt submersa, cum se e leucade in mare praecipitasset, ut Graeci et latini scriptores memoriae prodiderunt. Eius imaginem numis suis signasse Mytilenaeos scribit Pollux lib. x. et Aristoteles lib. y. Rhet: Mytilenaeorum autem esse argenteum nomisma, indicant literae in eo impressae. silanionem quoq; sapphoni statuam ex aere fecisse, refert Tatianus in libro aduersus gentes, cuius in oratione contra Verrem meminit cicero, fuisseq; in Prytaneo positum id signum scribit, & à Verre sublatum: Pausanias tamen Athenis in arce propè Anacreontis imaginem sapphonis statuam collocat, eam fortasse, quam scribit Plinius à Leonte factam fuisse

EVCHARIS LICINIAE.L

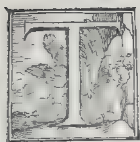

DOCTA.ERODITA OMNESARTES VIRGO VIXIT.AN.XIIII.
HEVS OCVLE ERRANTE QVEI ASPICIS LETI DOMVS
MORARE GRESSVM ET TITVLVM NOSTRVM PERLEGE
AMOR PARENTEIS QVEM DEDIT NATAE SVAE
VBEI SE RELIQVIAE CONLOCARENT CORPORIS
HEIC VIRIDIS AETAS CVM FLORERET ARTIBVS
CRESCENTE ET AEVO GLORIAM CONSCENDERET
PROPERAVIT HORA TRISTIS FATALIS MEA
ET DENEGAVIT VLTRA VEITAE SPIRITVM
DOCTA ERODITA PAENE MVSARVM MANV
QVAE MODO NOBILIVM LVDOS DECORAVI CHORO
ET GRAECA IN SCAENA PRIMA POPVLO APPARVI
EN HOC IN TVMVLO CINEREM NOSTRI CORPORIS
INFISTAE PARCAE DEPOSIERVNT CARMINE
STVDIVM PATRONAE CVRA AMOR LAVDES DECVS
SILENT AMBVSTO CORPORE ET LETO TACENT
RELIQVI FLETVM NATA GENITORI MEO
ET ANTECESSI GENITA POST LETI DIEM
BIS HIC SEPTENI MECVM NATALES DIES
TENEBRIS TENENTVR DITIS AETERNA DOMV
ROGO VT DISCEDENS TERRAM MIHI DICAS LEVEM

EVCHARIS

EVCHARIS *Liciniae liberta, nobilis sui temporis, siue saltatrix illa siue mima fuerit, nisi antiqua haec cum imagine inscriptio extaret, ignota nobis penitus foret, cum eius nomen apud antiquos scriptores nusq; quòd sciam, reperiatur. Ex incisis autem in lapide literis colligere possumus in Comico illam choro cecinisse, & in orchestra anteq; agi Comoedia inciperet, saltare solitam fuisse. De choris autem Comicis quod ex uiginti quatuor, seu uiris, seu mulieribus, ut fabulae ipsius ratio poscebat, constaret, et Graeci scriptores tradunt, & ex Aristophanis Auibus notat antiquus Interpres. Sed saltatrices quoq;, quae ad tibiarum sonum decoris corporis motibus populum in theatro spectantem oblectaret, adhibitas fuisse à Comoediarum actoribus legimus. hinc Cicero in Pisonem. Tu ex tenebricosa popina consul extractus cum illa saltatrice tonsa Senatum Reip: casum, atq; interitum lugere uetuisti; & Gellius lib. i. cap. v cum de causa Sullae quaereretur, non iam histrionem eum esse diceret, sed gesticulariam, Dionysiamq; eum notissimae saltatriculae nomine appellaret.*

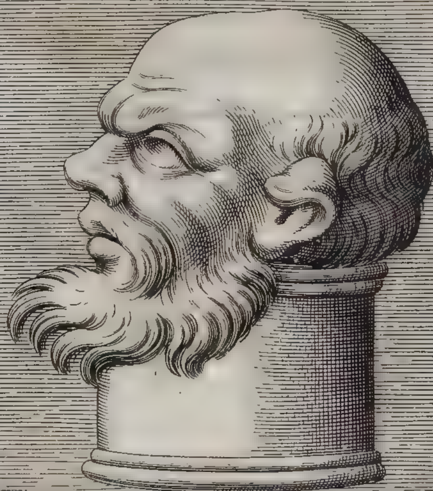
THEOCRITVS.

HEOCRITVS, Praxagorae, & Philinnae filius, patria Syracusanus, ut ipse quodam de se epigrammate testatur, Philete Coi auditor, & Asclepiadis Epigrammatum scriptoris, claruit Ptolemaeorum Lagi, & Philadelphi temporibus, quibus carus admodum fuit. Scripsit Dorica lingua Bucolica Edyllia, quae Virgilius in eclogis imitatus est. Cum uero apud Graecos Moschus etiam, & Bion pastoritij huius carminis scriptores fuerint, longe tamē illos doctorum iudicio superauit Theocritus. Eius autem esse hác, quam impressimus, imaginem, multis causis adducor, ut credam: nam & Fauni caput pinea fronde coronatum, pedum, & syrinx pastoritia, quae omnia ad Bucolicos poëtas pertinent, adiecta sunt; & in altera tabellae parte persona scalpta est, qua pastoritij carminis poëtae uti consueuerunt. siquidem eorum poëseos genus inter ea numeratur, quae mixta sunt à Grammaticis appellata, quaeq; personatis adhibitis histrionibus peragebantur. Theocriti autem mortis genus indicauit Ouidius in Ibide his versibus:

Vtq; Syracosio præstricta fauce poëtae,
Sic animae laqueo sit via clausa tuae.

P: TERENTIVS Apher: Terentij Lucani Senatoris seruus. deinde libertus, natus paulo ante finem secundi Punici belli, cum Scipione Aphricano, & cum Laelio familiariter uixit: quibus etiam adiuuantibus, quae hodie leguntur Comoediae, ex Menandro & Apollodoro in latinum conuertit. Post eas editas, quintum, & trigesimum agens aetatis annum in Graeciam nauigauit; & quia postea redeuntem in mari perijsse scribit Q. cosentius cum centum et octo fabulis è Menandro conuersis Alij in stymphalo Arcadiae, dolore ac tedio amissarum fabularum morbo implicitum interijsse prodiderunt, Cn. Cornelio Dolabella, & M. Fuluio Nobiliore coss. fuisse autem statura Terentius dicitur mediocri, gracili corpore, & colore fusco, Eius uerò quam habemus imaginem, deprompsimus ex antiquissimo bibliothecae Vaticanae libro, in quo Terentianae quoq; fabulae uetustissimis notis exaratae sunt. nec sanè dubitandum est, quin de alio antiquiore libro, et ab eo librario qui Terentij temporibus uicinior esset exscripto, depicta imago illa sit

·ASINIVS POLLIO·

C· Asinius CN·F·Pollio, inter nobiles sui temporis non modo poetas, sed oratores etiam, & historicos numeratus, floruit olympiade cxcv, ut Eusebius annotauit. Scripsit inprimis tragoedias, quarum meminit Horatius hoc uersu ad ipsũ Pollionẽ scribens,

Paulum seuerae Musa tragoediae desit theatris.

Itaq; Virgilius non aliam ob causam in Bucolicis dixit:

Pollio et ipse facit noua carmina &c: Primus Romae bibliothecam aperuit, dictusq; omnium horarum uir: quod peruulgatum, prouerbij locum obtinuit. Consul fuit C. Asinius cum cn. Domitio Caluino, anno ab vrbe condita DCCXIIJ: et Procos. de Delmateis triumphauit; cuius triumphi Horatius eadem ad Asinium ode meminit. Cum lxxx. aetatis annum ageret, moritur Asinius, ut tradit Eusebius, in Villa sua Tusculana.

ASINIVS GALLVS

C. Asinius C. F. CN. N. Gallus, inter Poetas, & oratores numeratur a Seneca in Declamationibus. Suetonius in libro de claris Grammaticis uersus quosdã Asinij in M. Pomponium Marcellum pugilem et Grammaticum recitat. Plinius etiam in Epistolis Asinij carmina laudauit. Consul fuit cum L. Marcio Censorino, anno DCCXLV, quibus Consulibus Sextilem mensem Augustum appellatum fuisse tradit Censorinus de die Natali. librum Asinius edidit, in quo patrem Pollionem Ciceroni comparauit, et praetulit, ut Plinius in 7 Epist. ad Pontium refert Et Suetonius eum librum indicans, ita in Claudio scribit. Item Ciceronis defensionem aduersus Asinij Galli libros satis eruditam. De Asinij morte apud Eusebium Olympiade CCXCIX. haec leguntur. C. Asinius Gallus orator, Asinij Pollionis filius, cuius et Virgilius meminit diris à Tiberio supplicijs necatur, ano [illegible] Liuij mortem

HORATIVS

Q. Horatius Flaccus, latinorum princeps lyricorum, Venusij, quod est Apuliae opidum, libertino patre, ut ipse de se narrat, Torquato & Cotta consulibus natus est anno D.CXXCIJX. puer à patre Romam ductus, Orbilio Grammatico operam dedit: Athenas deinde profectus, Epicureos primum, mox Academicos secutus est. floruit per ea tempora, quibus Virgilius, ac Varius claruere: Maecenati inprimis ob ingenij suauitatem carus, qui eum Augusto, post uictos beli ciuili Brutum & Cassium, quorum partes secutus erat, conciliauit. fuit Horatius statura pusillus, oculis lippis, cánus ante diem, cibi parcissimus, uini tamen appetentior quidam praepingui eum, et obeso corpore fuisse tradunt, & ad bilem paulo incitatiorem, placabilem tamen. moritur aetatis annum agens LVIJ. ut Eusebius tradit, alij. LXX. et amplius uixisse scribunt. nomisma autem aereum, è quo Horatij deprompsimus effigiem, Horatij ipsius temporibus signatum esse credendum non est, sed multis post annis à Venusina Colonia cusum, aliarum Ciuitatum more, de quibus paulo ante diximus: in altera uerò nomismatis parte expressa forte est insignis Venusini alicuius in Circensibus de curuli certamine uictoria.

·PERSIVS·

A· Persius, Flaccus. Volaterris Etruriae opido, Flacco patre, & Fuluia matre natus est, olympiade, ut tradit Eusebius, cciij Tiberij Imperatoris anno xxxij Rhemnij Palaemonis in Grámatica primum & Rhetorica, Cornuti deinde stoici in philosophia auditor, inter Satyricos poetas, Nerone Imperante, numeratus est. In eoq; carminis genere ita claruit, ut meritam ex hedera coronam inde habuerit. sex tantum quae extant, reliquit Satyras; plures, si superfuisset, scripturus. Itaq; de ijs Martialis,

Saepius in libro memoratur Persius uno

Moritur unde trigesimo aetdtis anno, cum stomachi uitio laboraret, ut stribit Eusebius. Si uero Cornutum antiquum Grammaticum sequamur, trigesimo. Cuius haec quoq; de Persio leguntur uerba. fuit uero Persius moribus lenissimus, ac uirginali ferè quadam uerecundia, formaq; modesta ac pulchra est. quae eo libentius adieci, quod imagini è marmore cum Persij nomen non sit adscriptum, ex ijs potissimum, Persij illam esse conijcere possimus

L·VALERIO·L·F·PVDENTI
HIC·CVM·ESSET·ANNOR·XIII
ROMAE·CERTAMINE·SACRO·IOVIS
CAPITOLINI·LVSTRO·VI·CLA
RITATE·INGENII·CORONATVS·EST
INTER·POETAS·LATINOS·OMNIB
SENTENTIIS·IVDICVM·HVIC·PLEBS
VNIVERSA·MVNICIPVM·HISTONI
ENSIVM·STATVAM·AERE·COL
LATO·DECREVIT

A·LVCRETII·HISTORICI·AC·POETAE
CONDITORIS·VERISSIMI
CVI·OB·EXCELLENTIAM·INGENII
STATVA·CONDONATA
AC·CIVITATI·CAESENAE
ROMAN·COLONIAE·DEDVCTAE
IN·HOC·SACRO·MONTE·DEDICATA

A· Lucretij huius Caesenatis nullam apud Latinos scriptores reperimus mentionem · inter historicos autem, & poetas, numeratum fuisse, eiqʒ à communi Caesenatium statuam, publicè decretã esse, ex antiquo hoc é marmore elogio, quod Caesenae extat, intelligere possumus.

L· Valerius Pudens, hoc tantum uetusti lapidis elogio, nullius autem, quòd sciam, ueteris Scriptoris testimonio clarus, in Histonio Italiae Opido, ut opinor, natus, à municipibus Histoniensibus statua donatus est, quòd in ludis Capitolino Joui Romae editis, de poetico quodam certamine uictoriam reportasset, et lauream coronam, poetarum more, adeptus esset. Hunc autem poetas coronandi morem, uetustißimum esse, et ab Homero, Hesiodoqʒ poetis fluxisse, tradit Plutarchus in Symposiacorum lib. v. Itaqʒ à Graecis acceptum illum Imp: Nero Latinis tradidit, primusqʒ referente Dione lib XI. in certaminibus uictores poetas coronari instituit, et in Citharedorum quodam agone ipse coronari uoluit; quam quidem uictoriam in numis quoqʒ qui supersunt, signauit. De Jouis uerò Capitolini ludis in Graeca quadam antiqua inscriptione mentio est. et Herodianus lib. I. eos describit his verbis à Politiano in latinum conuersis. Ludos Romani Joui Capitolino faciunt, tanta hominum confluente multitudine, quantam par est confluere ad tantae Vrbis celebritatem. Spectare autem ac praesidere in theatro unà cum sacerdotibus, quos ordo singulis annis postulat, etiã Imperator solitus

CLAVDIANI.V.C.
CLAVDIO CLAVDIANO.V.C.
TRIBVNO ET NOTARIO INTER CETERAS
VIGENTES ARTES PRAEGLORIOSISSIMO
POETARVM·LICET·AD·MEMORIAM·SEM
PITERNAM CARMINA AB EODEM
SCRIPTA SVFFICIANT ADTAMEN
TESTIMONII·GRATIA·OB·IVDICII·SVI
FIDEM·D·D·N·N·ARCADIVS ET HONORIVS
FELICISSIMI·AC·DOCTISSIMI
IMPERATORES·SENATV·PETENTE
STATVAM·IN·FORO·DIVI·TRAIANI
ERIGI·COLLOCARIQVE·IVSSERVNT
ЄIN ЄNI ΒΙΡΓΙΛΙΟΙΟ ΝΟΟΝ
ΚΑΙ ΜΟΥCΑΝ ΟΜΗΡΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ ΡΩΜΗ ΚΑΙ
ΒΑCΙΛΗC ЄΘЄCΑΝ

ΕΥΦΡΑΝΘΕΙΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΕΛΑΣΑΣ ΠΑΙΞΑΣ ΤΕ ΤΡΥΦΗΣΑΣ
ΚΑΙ ΨΥΧΗΝ ΙΛΑΡΩΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕΡΨΑΣ ΕΝ ΑΟΙΔΑΙΣ
ΟΥΔΕΝΑ ΛΥΠΗΣΑΣ ΟΥ ΛΟΙΔΟΡΑ ΡΗΜΑΤΑ ΠΕΜΨΑΣ
ΑΛΛΑ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΒΡΟΜΙΟΥ ΠΑΦΙΗΣ ΤΕ ΒΙΩΣΑΣ
ΕΞ ΑΣΙΗΣ ΕΛΘΩΝ ΙΤΑΛΗ ΧΘΟΝΙ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΕΝ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣ ΝΕΟΣ ΩΝ ΤΟΥΝΟΜΑ ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ

CLAVDIVS Claudianus, patria Alexandrinus, ut ipse de se scribit, Arcadio & Honorio Romae imperantibus floruit. Scripsit Graece & latine carmina, que extant in quibus ita sui temporis poetis antecelluit, ut statua illi decreto Senatus ex aere statuta sit, ponentibus iisdem Arcadio & Honorio Imperatoribus, quam ipse in quadam praefatione his uersibus indicauit.

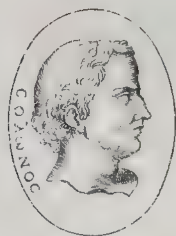
Sed prior effigiem tribuit successus ahenam.
Oraque patricius nostra dicauit honos.
Annuit his princeps titulum poscente Senatu etc.

Eius autem statuae basim cum inscriptione, patrum nostrorum temporibus, in ruinis Fori Traiani repertam, Pomponius Laetus, ut erat omnis antiquitatis conseruator diligens, in Quirinali monte, ubi habitabat, aedium suarum in impluuio collocauit. habet autem ea basis Graecum quoque de Claudiano Epigramma incisum in hanc sententiam, quod ita uertit Laurentius Gambara.

Carmine Claudianum Reges, et Roma putarunt
Maeonio uati, Virgilioque parem.

MENOPHILVS in quanam Asiae Vrbe natus sit incertum reliquit is qui Graecum de eo Epigramma composuit. neque uero quonam Italiae loco mortuus sit satis constat, cum ne hoc quidem in eo Epigrammate expressum sit. Id autem qualecunque sit, ita uertit Laurentius Gambara.

Letitia pascens animum, ludoque, iocisque
Et genio indulgens non sine carminibus.
Non quenque factis laedens, dictisue. Deo sed
Ogygio et Musis carus, et Amathusiae,
Ex Asia rediens Itala tegor hac ego terra
Extinctos inter Menophilus Iuuenes.

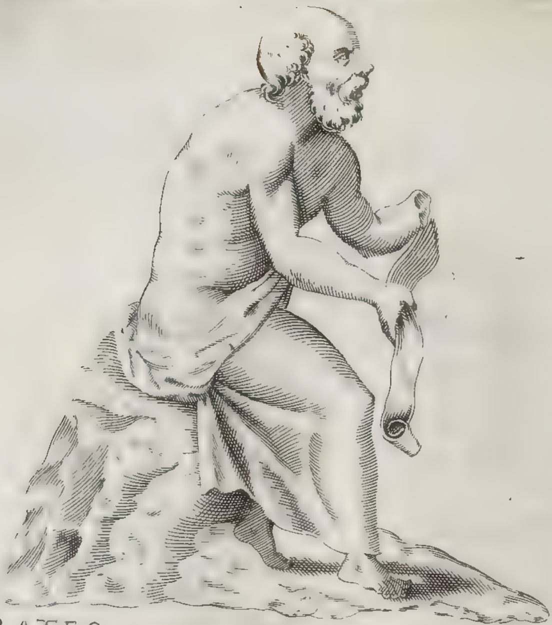

SOLON

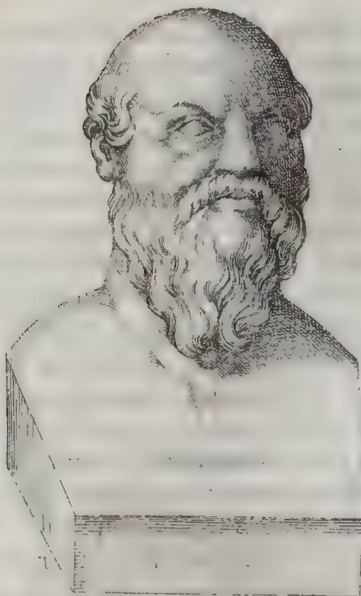
SOLON Execestidae filius Salaminius unus è septem Graeciae sapientibus floruit qua Pisistratus aetate, Seruio Tullio Romae regnante olympiade xlvi. cuius anno tertio Athenis archon etiam fuit. ut Laertius in eius uita testatur. Primus Athenis Areopagitas constituit, ac leges Atheniensibus scripsit, e quibus multa postea in XII tabulas à Decem uiris sunt translata. Cum igitur seuerissimis latis legibus, interrogatus esset, cur nullum supplicium constituisset in eum qui parentem necasset: respondit, se id neminem facturũ putasse. De solone illud quoq; narrant, furere eum simulasse. quò et tutior uita eius esset, et plus aliquanto Atheniensium reip: prodesset. sed Pisistrato iam rerum potito, in Aegyptum nauigauit. atq; multis peragratis Asiae regionibus postremo Ciliciam profectus. Vrbem condidit quam suo nomine Solos appellauit. Octogesimum autem agens aetatis annum. moritur Cypri, atq; eius cineres, translatis, ut iusserat, salaminam ossibus, per solum sparsi dissipatiq; sunt, ne Athenas scilicet inferrentur, unde cum discederet, ciues iureiurando adegerat, non antiquaturos leges suas priusq; redisset. Solonis sepulcro Epigramma incisum in hanc sententiam fuisse scribit Cicero Tuscul. li. i.

> Mors mea non careat fletu, linquamus amicis
> Moerorem, ut celebrent funera cum lachrimis.

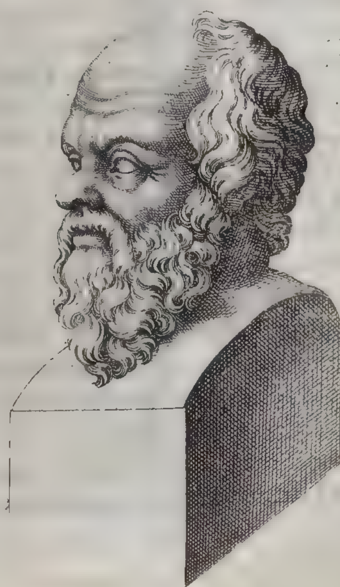
Eius meminit etiam in senectute, his uerbis. Solonis quidem sapientis elogium est. quo se negat uelle suã morte dolore amicorũ, lamentisq; uacare: uult se carum, credo, suis esse

SOCRATES ophronisci filius Atheniensis ex tribu Antiochide. natus anno quarto olympiadis lxxvij. viij. Id: Aprilis, Apsephione archonte. Archelai Anaxagore discipulum audiuit, primusq; ut inquit Cicero, philosophiam deuocauit é Cœlo, & in urbibus collocauit, & in domos etiam introduxit, et coegit de uita & moribus rebusq; bonis et malis querere. Itaq; oeconomicę, illum, atq; moralis philosophiæ auctorem, Homerico quodam uersu admonitum, extitisse dicit Diogenes Laertius. fuit ab Apolline omnium sapientissimus dictus, ob id, quòd nihil se scire affirmaret. Eius autem disputationes, uariosq; sermones, nullam enim ipse reliquit literam, immortalitati mandauit Plato. Accusatus ab Anyto & Melito quòd de Dijs male sentiret, & in carcere causam dicere iussus, neglexit, et Lysiae orationem elegantissimam respuit, de qua scribit Cicero lib. i. de oratore. Cum autem multa in carcere supremo uitae die de animorum immortalitate disseruisset, quae memoriæ tradidit Plato. mortifero epoto ueneno interijt. anno primo olympiadis xcv aetatis suae lxx ut Demetrio Phalereo placet, ut alij tradunt lx. fuisse dicitur Socrates facie Sileno simili, pressis naribus. quod cum alij, tum in Symposio notauit Xenophon. nudum autem dextrum humerum habere consueuisse, narrat Idem Xenophon in eodem libro, qua forma in tabella quoq; è marmore sculptus Socrates uidetur: uolumenq; manibus tenens, quod cum Xenophonteo etiam quodam loco in supra adducto libro conuenit, in quo cum Critobulo peruoluens librum quendam Socrates inducitur.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

PLATO.

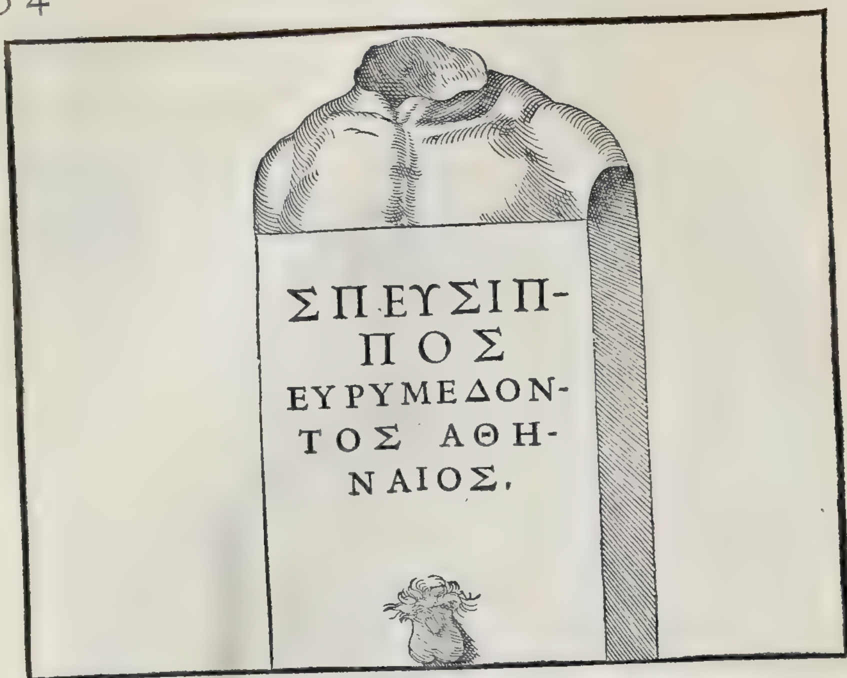

LATO, Aristonis filius, natus est Athenis in vico Colytteo, Olympiadis LXXX anno secundo, archonte Aminia. Cum in cunis paruulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est, singulari illum suauitate orationis fore. itaque in Bruto scribit Cicero, Platonis more loqui Iouem, si Graece loquatur. Poëtices studio deditus, audito Socrate, carmina à se composita combussit: Socratemq; primum, uigesimum agens aetatis annum, cum in Academia philosopharetur, sectatus est; Cratylum deinde Heracliti, & Hermogenem Parmenidis discipulos audiuit, atque, ut mathematicis operam daret, ad Euclidem se Megara, & ad Theodorum Cyrenem contulit. postremo, ut Pythagoreos cognosceret, in Italiam uenit; & in ea cum alios multos, tum Archytam, Timaeumq; cognouit, Pythagoreaq; omnia didicit, emptis à Philolao centum minis Pythagoricis tribus libris. Platonem refert Cicero Cretae cum Clinia, & cum Lacedaemonio Megillo aestiuo die in cupressetis Cnosiorum, & spatiis siluestribus de institutis rerum publicarum, ac de optimis legibus disputasse. Heracliteorum autem, Pythagoreorumq;, & Socraticorum rationes miscuisse tradit Diogenes: apud quem narrat Aristoxenus, ter militasse Platonem, primò in Tanagram, secundò in Corinthum, tertiò in Delum; ubi & uictoria potitus sit: ter etiam in Siciliam nauigasse: quo cum primo, ut insulam, crateresq; uideret, uenisset; iniquitate Dionysij Tyranni in maximis periculis uersatus est. Multa mirabiliter scripta reliquit Plato, vnde philosophorum deus à Cicerone dictus est: atque vno & octogesimo anno scribens mortuus est, Olympiadis CVIII anno primo, in nuptiis discumbens, ut ait Laërtius. Cum autem multi eius discipuli numerentur, atque in his Aristoteles, Xenocrates, Hestiaeus, & Dion Syracusanus, quem, ut inquit Cicero, omnibus doctrinis expoliuit, Speusippum tamen, sororis filium, philosophiae quasi heredem reliquit. Sepultus est Athenis, multis nobilibus Epigrammatis sepulcro incisis. Fuisse Plato dicitur fronte lata, ideoque, cum antea Aristocles uocaretur, Platonem nominatum tradunt. Statuam habuit in Academia, Silanionis opus, à Mithradate Persa dedicatam, in cuius basi scriptum fuit, Mithradates Rhodobati filius Persa Musis imaginem Platonis dicauit. Silanionis opus. Cicero in Bruto: „ tum in pratulo propter Platonis statuam consedimus.

ΠΛΑΤΩΝ

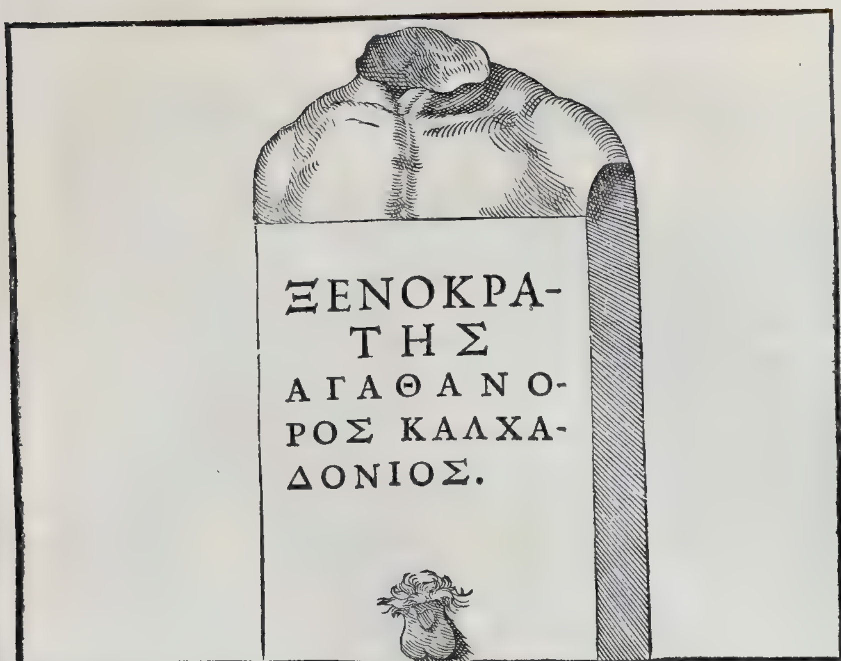
ΠΛΑΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΩΝΟϹ
ΑΘΗΝΑΙΟϹ

Pevsippvs, Eurymedontis filius, Athenienſis, centeſima & octaua Olympiade Platoni auunculo in ſchola ſucceſſit, cui per octo annos praefuit. Hunc philoſophiae quaſi heredem reliquit Plato, ut in Academicis quaeſtionibus ſcribit Cicero. Commentaria eum complura, & dialogos ſcripſiſſe tradit Diogenes Laërtius; atque eius libros tribus talentis ab Ariſtotele emptos fuiſſe. Moritur Speuſippus ſenio confectus, cum mortem ſibi ipſe ſponte conſciuiſſet, ut refert idem Laërtius.

XENOCRATES

ENOCRATES, Agathonis filius, Chalcedonius, Platonis in philoſophia auditor, & Ariſtotelis condiſcipulus, anno ſecundo cẽteſimae & decimae Olympiadis, archõte Lyſimachide, Speuſippo in ſchola ſucceſſit, cui per annos uigintiquinque praefuit. Fuiſſe dicitur aſpectu tetro, & inuenuſto, ita ut ſacrificare Gratiis à Platone ſaepius admoneretur: ingenio autem hebeti, & tardo adeo, ut ſe calcaribus in eo egere; contra autem in Ariſtotele frenis uti ſolere diceret Plato. Multa Xenocrates à ſe ſcripta reliquit, quae à Laërtio referuntur. ex iis autem libros de natura Deorum, & de ratione loquendi adducit Cicero in Academicis. in Tuſculanis uerò ita de Xenocrate ſcribit. Xenocrates, cum legati »
ab Alexandro quinquaginta ei talenta attuliſſent, quae erat pecunia tempo- »
ribus illis Athenis praeſertim maxima, adduxit legatos ad coenam in Aca- »
demiam: iis appoſuit tantum, quod ſatis eſſet, nullo apparatu. cum poſtri- »
die rogarent eum, cui numerari iuberet; quid? uos heſterna, inquit, cae- »
nula non intellexiſtis, me pecunia non egere? quos cum triſtiores uidiſſet, »
triginta minas accepit, ne aſpernari regis liberalitatem uideretur. Moritur ›
Xenocrates annum agens octogeſimum ſecundum, ad uas quoddam ahenum, in quod noctu offenderat, alliſo capite, ut ſcribit Laërtius.

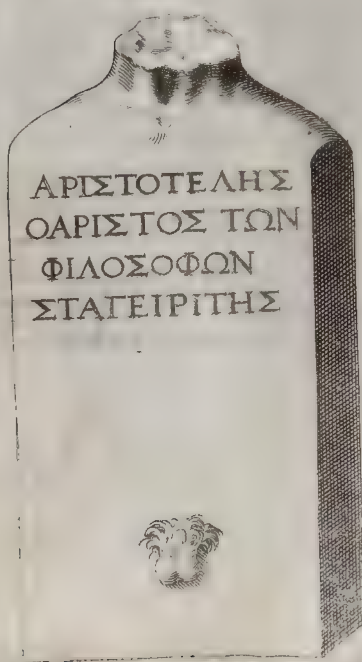
ARISTOTELES

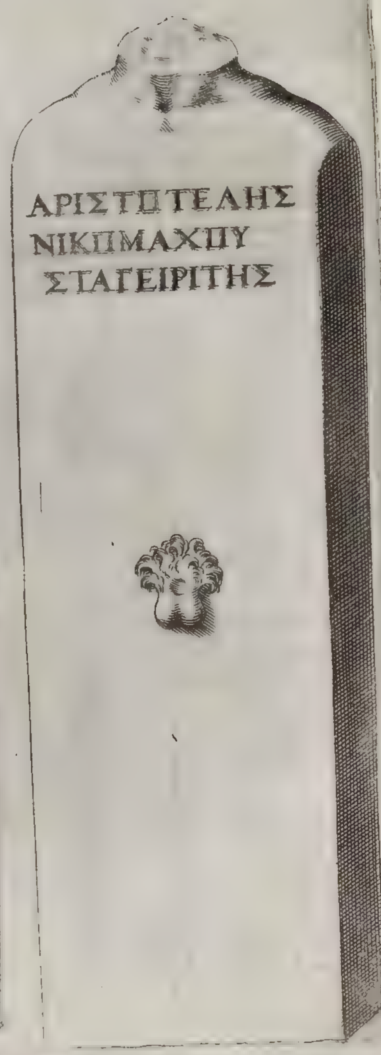
ARISTOTELES.

RISTOTELES, Nicomachi filius, in Stagira Thraciae vrbe natus, Olympiadis nonagesimae nonae anno primo, claruit qua Magnus Alexander aetate, cui doctor etiam & praeceptor à Philippo patre accitus fuit. Narrat Diogenes Aristotelem, cum Xenocrates eius condiscipulus Academicorum scholae praeesset, locum elegisse in Lycio, in quo inambulans cum iis, qui Peripatetici ob id deinde dicti sunt, soleret disputare. Annum agens XVII Platone magistro usus est: multaq; scripsit, quae supersunt; nonnulla desiderantur, quae à Laërtio in eius uita referuntur. Tredecim autem annos in Lycio docuit. Agathias Smyrnaeus in libro de rebus Gotthicis, Chosroam Persarum regem scribit Aristotelis scripta omnia memoria tenuisse non minus, quàm Demosthenes orator Thucydidis historiarum libros octo. Cum sexagesimum tertium ageret aetatis annum, in Chalcide Euboeae periit; quo etiam tempore in Calabris diem obiit Demosthenes, Philocle archonte, anno tertio Olympiadis centesimae decimae quartae. alij uero septuagesimo aetatis anno, ab Eurymedonte Atheniense accusatum, quòd de Diis male sentiret, in Chalcidem clam profectum, mortifero epoto ueneno, periisse dicunt. Fuit Aristoteles paruis oculis, & cruribus exilibus, paruaq; uoce. veste insigni, annulisq; usum scribunt. Eius imaginem habebat Atticus in Bibliotheca, cuius meminit Cicero ad ipsum scribens. „ maloq; in „ illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quàm in isto„ rum sella curuli. Pausanias etiam in rerum Eliacarum primo Aristotelis statuae cuiusdam facit mentionem. Ea uerò, quam nos edendam curauimus Aristotelis imaginem, expressa diligenter est è tabella quadam è marmore, è Neapoli superioribus annis Romam allata, & in Galliam deinde à Ioanne Cardinale Bellaio translata. de cuius quidem antiquitate cum alij plerique, rerum antiquarum periti, fidem faciunt; tum imprimis Hieronymus Ganimbertus, cuius apud me auctoritas plurimum, ut debet, ualet.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΟΑΡΙΣΤΟΣ ΤΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ
ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ
ΣΤΑΓΕΙΡΙΤΗΣ

THEOPHRASTVS.

HEOPHRASTVS, patre Melanta natus eſt Ereſi, ſed Athenis uixit. itaque, cum percontaretur ex anicula quadam, referente Cicerone, quanti aliquid uenderet, & reſpondiſſet illa, atque addidiſſet, Hoſpes, non pote minoris; tuliſſe eum moleſte, ſe non effugere hoſpitis ſpeciem, cum aetatem ageret Athenis, optimeq; loqueretur. Audiuit primo Leucippum, deinde Platonem, poſtremo Ariſtotelem, cui Olympiade CXIV ſucceſſit in ſchola, duorum millium ad illum audiendum accurrentium diſcipulorum frequentia nobili. Diuinitate loquendi nomen inuenit, ut inquit Cicero; appellatusq; eſt ob id ab Ariſtotele Theophraſtus, cum antea Tyrtamus uocaretur. Multa praeclare ſcripſit, ſed imprimis quae extant, ſtirpium naturas, omniumq; rerum, quae è terra gignuntur, cauſas, atque rationes; Ariſtotelem magiſtrum imitatus, qui animantium ortus, uictus, & figuras perſecutus eſt. Senex lectica ferri per urbem ſolitus fuit; &, cum ad aetatis annum octogeſimum quintum perueniſſet, ac labore aliquantulum ſuperſedere coepiſſet, moritur extremis his uerbis, qui aderant, diſcipulos alloquutus. Iniuſte fecit natura, quod ceruis, & cornicibus uitam diuturnam, quorum id nihil intereſt: hominibus uero, quorum maxime intereſt, tam exiguam uitam dedit. quorum ſi aetas potuiſſet eſſe longinquior, futurum fuiſſe, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrina hominum uita erudiretur. Hac habita ad circunſtantes oratione, animam efflauit, & ab Athenienſibus magna frequentia (ut Laërtius ſcribit) eſt elatus. Fuiſſe dicitur Theophraſtus natura beneficus, & ſermone omnibus affabilis, ac iucundus, ſummaq; imprimis praeditus prudentia, atque Athenienſibus adeo carus, ut, cum ab Agnonide quodam, quòd de Diis male ſentiret, accuſatus eſſet, parum abfuerit, quin accuſator ob eam cauſam illo ipſo crimine ſit damnatus.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ
ΜΕΛΑΝΤΑ
ΕΡΕΣΙΟΣ

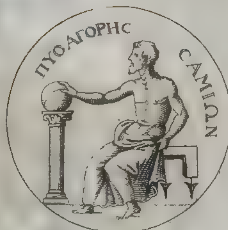
PRODICVS.

RODICVS, patria Chius, uel, ut Suidas mauult, Ceus ex Iulidē ciuitatē, floruit qua Socrates, Gorgias, & Abderites Democritus aetate, Protagorae auditor. Physicus, & sophista temporibus illis maximus habitus est. Sed, cum accusatus esset Athenis, quòd adolescentium mores corrumperet, epoto ueneno moritur. Eius meminit Plato in Protagora, Xenophon in libro de factis, & dictis Socratis, & Cicero in Bruto. Theon quoque Aristophanis interpres, & Suidas Prodici librum citant, qui ὧραι inscriptus fuit, cuius argumentum quale fuerit, & ipsi docent, & ex Xenophonteis uerbis, quae sunt in supra adducto libro, intelligi potest: ea uerò, quia ad Epigrammatis, basi Herculis incisi, intelligentiam summopere pertinent, satis mihi erit indicasse, vnde
» peti possint. Cicero quoque in lib. 1. de officiis ita de hac ipsa re scribit.
» Nanque Herculem Prodicus dicit, ut est apud Xenophontem, cum pri-
» mum pubesceret (quod tempus à natura ad deligendum, quam quisq; uiam
» uiuendi sit ingressurus, datum est, exisse in solitudinem, atque ibi sedentem
» diu secum, multumq; dubitasse, cum duas cerneret uias, vnam uoluptatis,
» alteram uirtutis, utram ingredi melius esset. & in epistola ad Luceium lib.v.
Gratiamq; illam, de qua suauissime quodam in prooemio scripsisti, à qua te affici non magis potuisse demonstras, quàm Herculem Xenophontium illum à uoluptate. Graecum autem Epigrāma ita uertit Laurentius Gambara.

Hanc posuit patrio effigiem de marmore Felix,
Quae pueri vultus Herculis ore refert.
Cetera quis noscet, quae tempore gessimus illo;
Ni Prodici Herculeam perlegat historiam?

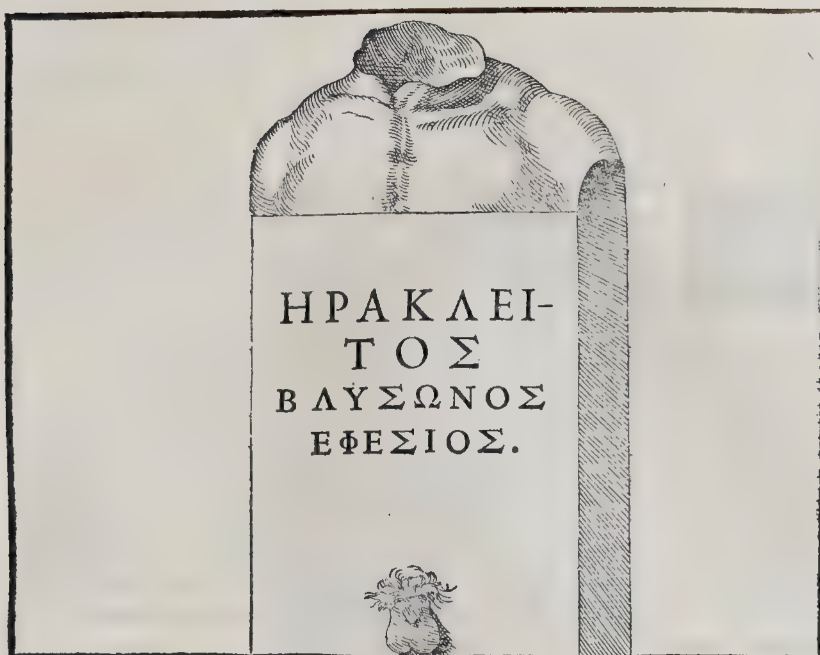

ΗΛΙΚΙΗΝ ΠΑΙC ΕΙΜΙ ΒΡΕΤΑΣ·Δ·ΕCΤΗCΑΤΟ
ΦΗΛΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΟΥC ΕΙΚΩ ΟΙCΘΑΜΕ
ΚΑΙ ΠΡΟΔΙΚΟΥ

· PYTHAGORAS ·

PYTHAGORAS M*nesarchi filius, Samius, Pherecydis auditor, floruit olympiade sexagesima quo ferè tempore à L. Iunio Bruto Romae Reges eiecti sunt. Cum Samum patriam ex Aegypto reuersus, Polycratis Tyranni dominatu premi offen: disset, in Italiam uenit, atq; eam partem tenuit, quae est magna Graecia appellata; ibiq; scholam habuit, quae ad decimam nonam aetatem durauit. Tria autem uolumina à se edi. ta reliquisse Pythagoram multorum adductis testimonijs affirmat Laertius, & octogesimo aetatis anno, siue nonagesimo in Metaponto mortuum esse. Eius autem uiri imaginem Samij, ut Sami natum Pythagoram indicarent, in aereo nomismate signarunt, radio signū aliquod in sphaera tangentem, et fortasse uagum stellae Veneris motum, quem primus de: prehendit designantem, de quo Plinius lib ij. cap viij. Infra solem ambit ingens Sidus appellatum Veneris, altero meatu uagum, ipsisq; cognominibus aemulum solis & lunae. Praeueniens quippe, & ante matutinum exoriens Luciferi nomen accipit, ut sol alter diem, maturans; contra uno ab occasu refulgens. nuncupatur Vesper, ut prorogans lucem, uicemq; lunae reddens; quam naturam eius Pythagoras Samius primus deprehendit, olympia: de circiter xlij. qui fuit Vrbis Romae annus cxlij. Animaduertit hoc primus Ni: colaus Florentius Batauus amicus meus, & Romanarum antiquitatum bene peritus, qui mihi nomismatis copiam fecit.*

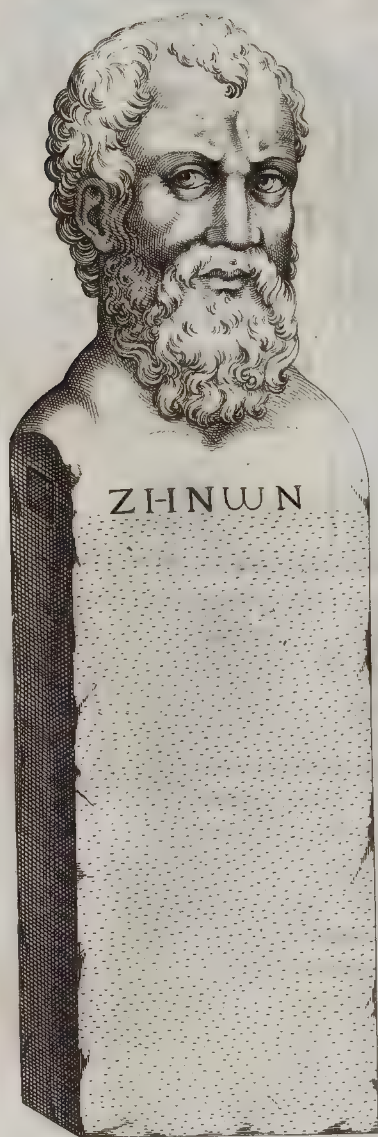

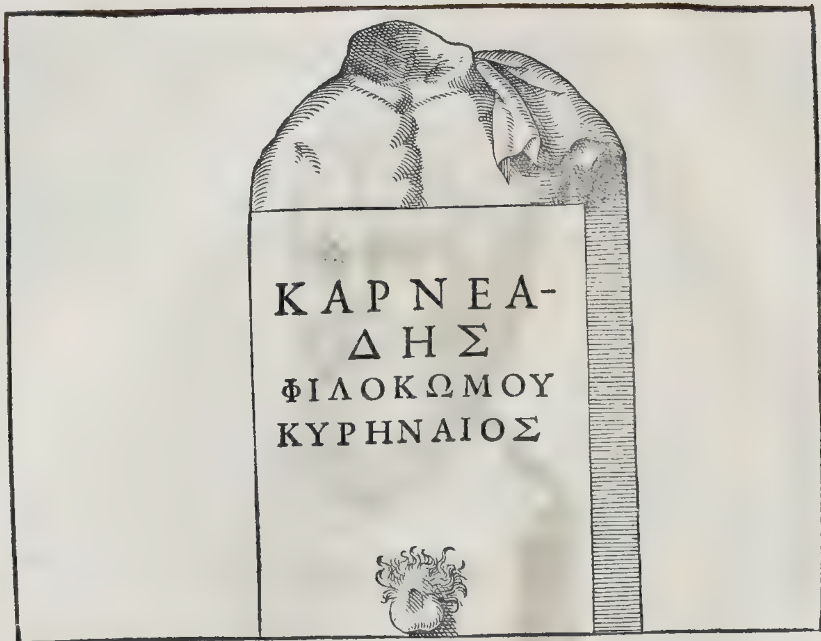
ERACLITVS Phyſicus, Blyſonis filius, Epheſius, Xenophanis, & Hippaſi Pythagorei auditor, claruit Olympiade LXIX. quo quidem tempore Darius, Hyſtaſpis filius, rex Perſarum, Heraclitum cupiens audire, de rebus naturalibus diſputantem, ad eum epiſtolam ſcripſit, quam adducit Laërtius, rogans, ut ad ſe ueniret. Fuit autem Heraclitus obſcurus cognomento dictus; librum enim de natura inſcriptum reliquit, in quo quid diceret, intelligi noluit: itaque in Dianae illum Epheſiæ templo depoſuiſſe aiunt, ut à ſolis eruditis legeretur; à Cratete deinde in Graeciam allatum, & Graecis philoſophis communicatum fuiſſe; ab eoq; Heracliteos philoſophos appellatos. Cum ab hominum coetu, frequentiaq; Heraclitus in ſolitudinem ſe uaſtam abdidiſſet, aſſiduo herbarum uſu, quibus ueſcebatur, in intercutis aquae morbum incidit. cui cum mederi cuperet, in urbem ſe rurſus recepit, & à medicis per aenigmata ſciſcitabatur, an fieri poſſet, ut ex imbre ſiccitas gigneretur. quibus non intelligentibus, boum ſtabulo incluſus, atque pingui fimo obrutus, eo calore putans noxium humorem exhauriri poſſe, LX aetatis anno interiit, ut quidam addunt, à canibus laceratus.

ZENO.

CVm duo extiterint ZENONES, Cittiaeus alter, alter Eleates, neq; in imaginis basi patriae nomen, uel patris adscriptum sit, adducor tamen, ut credam, Eleatem Zenonem indicari, quòd ea, quae de Cittiaei corporis forma, & effigie à Diogene Laërtio referuntur, minus ad hanc, quam habemus, Zenonis imaginem, in Hadriani villa Tiburtina repertam, accommodari possunt. fuisse enim Cittiaeum obtorto collo; contra autem Eleatem procero, Laërtius ex Platonis auctoritate in Parmenide scribit. Zeno igitur Eleates, Pyreti filius, Olympiade ferè LX floruit, quo tempore Cyrus in Asia regnabat. Parmenidis auditor, & dialecticae auctor fuisse dicitur; quam, cum compresserat digitos, pugnumq; fecerat, indicare solebat. Idem inuentor, & princeps Stoicorum sectae fuisse narratur. Librorum autem, quos reliquit, Laërtius in eius vita meminit. A Nearcho Tyranno, in quem acerbius inuehebatur, in uas è marmore cauum inclusus, contususq;, nouo tormentorum genere necatus interiit.

ΖΗΝΩΝ

ARNEADES, Philocomi, non, ut quidam ſcripſerunt, Epicomi, filius, Cyrenaeus, nouae Academiae princeps, audiuit Egeſinum philoſophum, & à Diogene Stoico dialecticam didicit, quartus ab Arceſila, qui cum Zenone Polemonis auditor fuit; Chryſippi maxime ſtudioſus: itaque compoſito illum capillo, comaq; uſum, & expoliẽdis nimium vnguibus deditum fuiſſe ſcribit Laërtius. In ea praecipue uerſatus eſt philoſophiae parte, quae pertinet ad mores, relicta rerum naturalium inquiſitione. Epiſtolas autem tantum quaſdam, ad Ariarathem Perſarum regem ſcriptas, reliquiſſe tradit Diogenes; reliqua ab eius diſcipulis conſcripta eſſę. Cum Critolao, & Diogene nobiliſſimis eo tempore philoſophis legatus Romam ab Athenienſibus maximis de rebus miſſus, à principibus Romanae ciuitatis frequenter eſt auditus. ſed ſuſpecta eius legatio Romanis fuit, dicente M. Catone, ab hoc uiro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam, & dicendi copiam facile quaecunque uelit impetrare poſſet. In eius autem legationis itinere, cum Praeneſte ueniſſet, templumq; illud auguſtum Praeneſtinae Fortunae admiratus eſſet, dixiſſe fertur nuſquam ſe Fortunatiorem quam Praeneſtę uidiſſe Fortunam. Moritur mortifero ſponte epoto veneno, Olympiadis CLXII anno quarto, cum XXCV, ut ait Laërtius, ſiue CX, ut mauult Cicero, annos uixiſſet. Fuiſſe dicitur Carneades magna memoria, & diuina quadam ingenij celeritatę, dicendiq; copia praeditus.

CRATIPPVS

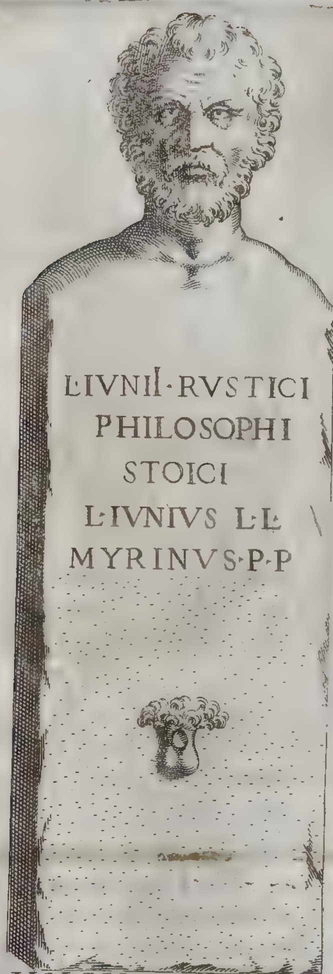
RATIPPVS, Sciondae filius, Mytilenaeus, ſuae aetatis Peripateticorum princeps, ſcholam habuit Athenis, multorum diſcipulorum frequentia nobilem, & imprimis Ciceronis filij, cum quo non ut magiſter tantum, ſed ut pater coniunctiſſime uixit. Cicero in libro de Diuinatione, appellat Cratippum uirum optimum, & familiarem ſuum, parem ſummis Peripateticis: & in lib. de Vniuerſitatę, Peripateticorum omnium, quos audierit, facile principem. Plutarchus in Pompeio ſcribit, poſt Pharſalicam pugnam fugienti Pompeio Cratippum cum Mytilenaeorum turba, quae ſalutatum magnum illum virum exierat, obuiam factum, multa de prouidentia diſſeruiſſe, affirmaſſeq; res Romanas labi neceſſe fuiſſe; eoq; modo Pompeium conſolatum eſſe, & à deſperatione ad ſpem reuocaſſę.

APOLLONIVS TYANEVS.

APOLLONIVM Tyaneum patre Apollonio in Tyana Cappadociae vrbe natum, Pythagoreum philosophum, imperantibus Romae Caligula et Claudio floruisse, scribit Suidas. De uita autem Apollonij, & moribus, octo libros conscripsit Philostratus, e quibus tota de uiri huius gestis historia petenda est. Hieronymus quoq; in Epistola ad Paulinum ita de eo scribit. Apollonius ille siue magus, ut uulgus loquitur, siue philosophus, ut Pythagorici tradunt, intrauit Persas, pertransiuit Caucasum, Albanos, Scythas, Massagetas, opulentissima Indiae regna penetrauit, & ad extremum latissimo Phison amne transmisso peruenit ad Brachmanas ut Iarcham in throno sedentem aureo, & de Tantali fonte potantem inter paucos discipulos de natura, de motibus, ac de cursu dierum, & siderum audiret docentem. inde per Elamitas, Babylonios Chaldeos, Medos, Assyrios, Parthos, Syros, Phoenices, Arabas, Palaestinos, reuersus ad Alexandriam, perrexit ad Aethiopiam, ut Gymnosophistas, et famosissimam solis mensam uideret in sabulo. Inuenit ille vir ubiq; quod disceret, & semper proficiens, semper se melior fieret. Scripsit super hoc plenissime octo uoluminibus Philostratus. Quod autem in nomismate aereo, cuius mihi Nicolaus Florentius Batauus copiam fecit, Teaneus, pro Tyaneus scriptum sit, errore eius qui numu cusit, factum esse opinor. Nam Tyana non Teana, habent omnes libri in quibus hoc nomen reperitur. Scribit, autem Lampridius Alexandrum Imperatorem in larario suo, Apollonium inter diuos consecratum coluisse; et Aurelianum tradit Vopiscus admonitum in somnis ab Apollonio, ne Tyanam Vrbem expugnaret, expergefactum imaginem & statuam ei dedicauisse. Xiphylinus quoq; Caracallam, quod praestigiatoribus delectaretur, monumentum Apollonio, qui Domitiano imperante floruerat, faciendum curasse. Quibus quidem temporibus, aereum nomisma cusum fuisse, uerisimile est.

IVNIVS RVSTICVS.

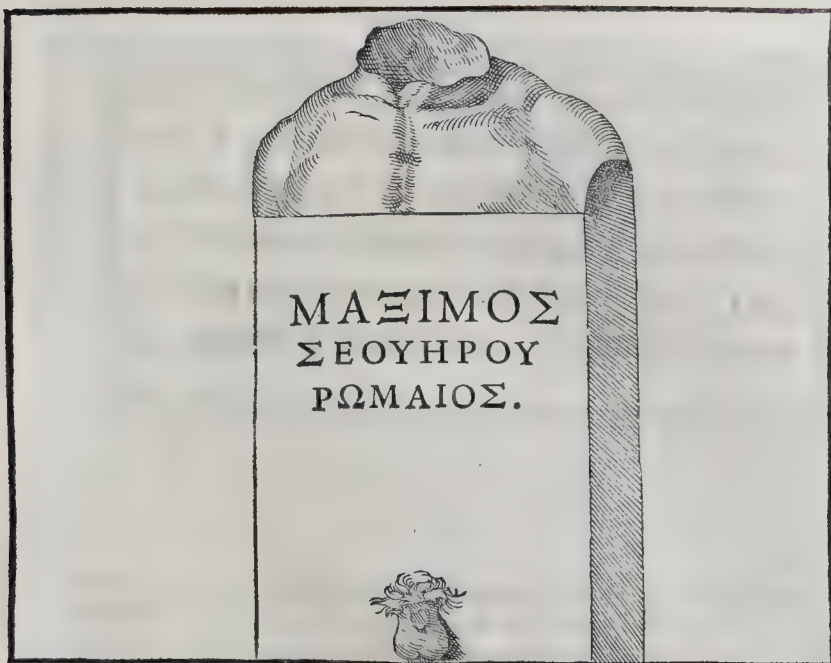
L. Iunij Rustici, philosophi Stoici meminit his uerbis Capitolinus in vita Marci Antonini. Peripateticæ uerò studiosos audiuit Claudium Seuerum, & præcipue Iunium Rusticum, quem et reueritus est, & sectatus, qui domi, militieqꝫ pollebat, stoicæ disciplinæ peritissimum, cum quo omnia cõmunicauit publica priuataqꝫ consilia. cui etiam ante Praefectos Pretorio semper osculum dedit: quem in consulem iterum designauit: cui post obitum à Senatu statuas postulauit. Tantum autem honoris magistris suis detulit, ut imagines eorum aureas in larario haberet, ac sepulcra eorum aditu, hostijs ... ibus semper honoraret.

SEX·HERI·SEX·F·COL·
MVS OLI·PHILOSOPHI
STOICI
VIXIT·ANN·XXII
DIES·XIII
SEX·HERIVS·SEX
LIB·AVCTIVS
MAGISTER
AVGVSTALIS
CINIRARIVM
COND·

TI: CLAVDIVS ALEXANDER·

Capitolinus in uita Marci Antonini. Claudium quendam Maximum. philosophum stoicum nominat. Marci Imperatoris praeceptorem, qui an is sit de quo elogium in marmore extat, dubitari potest, cum huic Alexandro illi Maximo sit cognomen. Neq; uerò de Sex Herio Musulo, qui et ipse philosophus fuit Stoicus, mentio apud Scriptores quos legerim reperitur. Stoicorum autem sectae princeps, & inuentor dicitur fuisse Zeno Cittiaeus, qui cum porticum antea Pisianacteam, postea uariam à Polygnoti pictura appellatam, frequentare soleret, atq; eò ad illum audiendum discipuli undiq; confluerent, uolens locum illum honestare, ibi scholam habere coepit, à quo eius auditores, qui antea Zenonij dicebantur, sunt postea Stoici nominati.

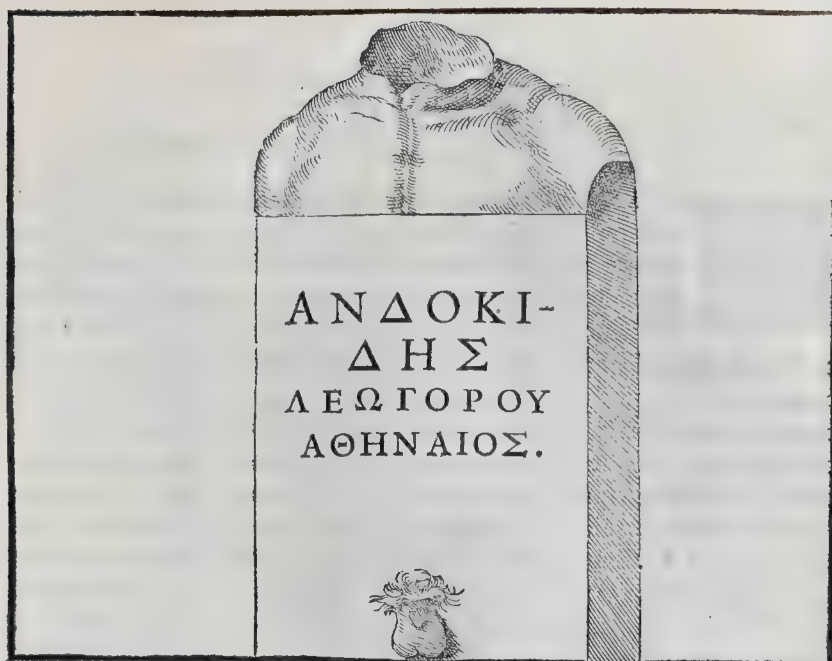

Aximvs philoſophus, Seueri filius, Romanus, floruit temporibus Iuliani Imperatoris, cuius etiam praeceptor fuiſſe dicitur, ut Eunapius in eius vita tradit; ſi modo is eſt hic Maximus, de cuius uita, & moribus ſcribens Eunapius ait, ſe, cum adoleſcens eſſet, ſenem illum ſaepius uidiſſe, & loquentem audiſſe, eiusq; uocem fuiſſe, qualis Homericae Palladis, aut Apollinis perhibetur. Ammianus quoque Marcellinus libro xxv de Iuliani Imperatoris morte ſcribens Maximi philoſophi meminit his uerbis. quibus ideo iam ſilentibus, ipſe cum Maximo, & Priſco philoſophis ſuper animorum ſublimitate perplexius diſputans, hiante latius ſuffoſſi lateris vulnere, & ſpiritum tumore cohibente uenarum, epota gelida aqua, quam petiit medio noctis horrore, uita facilius eſt abſolutus, anno aetatis altero & trigeſimo &c. Maximus autem, ut ſcribit Eunapius, claris, atque opulentis ortus parentibus, fratres habuit germanos utroſque philoſophiae deditos, Claudianum, & Nymphidianum; quorum alterum, Claudianum ſcilicet, Alexandriae, Nymphidianum uero Smyrnae docuiſſe: ſed Maximus, Aedeſij philoſophi doctrina eruditus, Iuliano ipſe Imperatori, ceteris omnibus à Conſtantio interfectis, magiſter accitus fuit. Ingenij autem acumine, cuius indices oculos habebat, ſermonisq; lepore, ac dicendi copia ſui temporis omnibus praeſtitiſſe narrat Eunapius. oculis eum fuiſſe lubricis, & mobilibus: barba autem, quod eam tondere non eſſet ſolitus, maiore. Sed eius geſta, & mortem ex Eunapio, qui uolet, petat.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΑΣ· ΠΕΙΣΙΔΑΜΟΥ· ΡΟΔΙΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ· ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΣ· ΤΟΝ
ΤΟΠΟΝ· ΤΗΣ· ΒΡΟΥΝΤΕΣΙΝΩΝ· ΒΟΥ
ΛΗΣ·ΕΙΣ·ΤΑΦΗΝ· ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣ
EVCRATIDAS·PISIDAMI·F·RHODIVS
PHILOSOPHVS· EPICVRIVS·L·P·D·D·D

EVCRATIDAE Rhodij, *philosophi Epicurei nomen obscurum nobis penitus foret, nisi antiqua haec è marmore inscriptio extaret: Ex qua, et patria Rhodium, et Epicuri illum disciplinam secutum esse cognoscimus. Epicureos autem philosophos, ab Epicuro eius sectae principe nominatos esse, et Diogenes Laertius scribit, et scriptores alij omnes confirmant.*

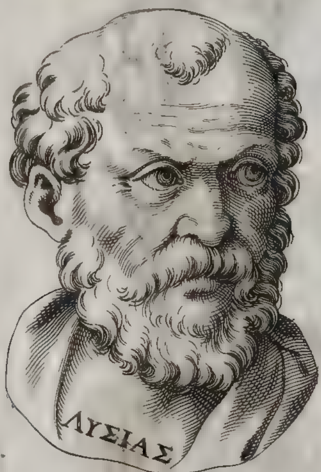

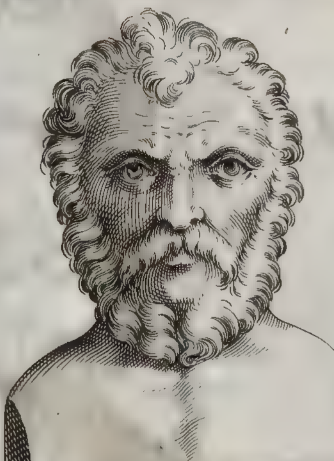
Ndocides, Leogorae filius, Athenienſis, ſummo loco natus eſt Olympiade ſeptuageſima octaua, archonte Theogenidę, centum fere annis Lyſia antiquior. Hellanicus autem apud Plutarchum ſcribit, paternum genus Andocidae ortum à Mercurio. Inter nobiliſſimos autem decem Graeciae oratores numeratus, in reip. quoque adminiſtratione claruit. Orationes ſcripſit multas, quae in manibus habentur. nonnullae deſiderantur, quarum nomina apud Plutarchum, & Harpocrationem leguntur. Erat Athenis Hermes, qui, quod prope Andocidis domum ab Aegeidę tribu poſitus eſſet, Andocides cognominabatur, ut refert Plutarchus. ſed uidendum, an is ſit, quem praeteritum ab Alcibiadę legimus, cum Hermas omnes, qui Athenis eſſent, vna nocte circuncidiſſet, quòd non tantum nomen praeſeferret, ſed imaginem etiam Andocidis, ut quidam ſcribunt: imagines enim clarorum uirorum Hermis apponere ſolitos fuiſſe antiquos iam diximus.

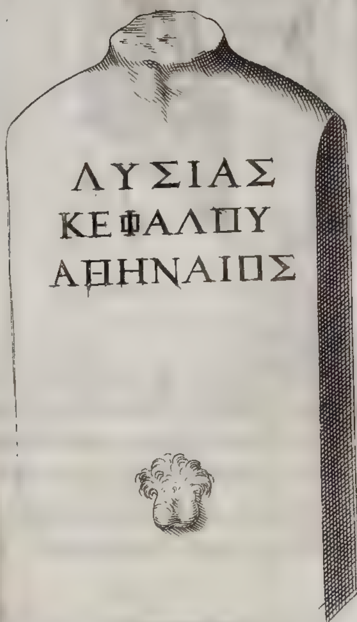
LYSIAS.

YSIAS, Cephali filius, natus eſt Athenis, archonte Philocle, Olympiadis octogeſimae ſecundae anno ſecundo. Decimum quintum agens aetatis annum, ſublatis in Sicilia Tyrãnis, profectus Syracuſas, vnde paterno genere oriundus erat, Niciam, & Tiſiam dicendi magiſtros audiuit; atq; ibi per annos XLVIII in reipub. adminiſtratione uerſatus eſt. ſed accuſatus, quod Athenienſium partes, qui tunc cum Syracuſanis aduerſo bello pugnauerant, tueretur, eiectus Syracuſis, rurſus Athenas petiit, cum Quadringentorum dominatu urbs teneretur; ibique reliquum aetatis uſque ad annum octogeſimum tertium, ſiue ſeptuageſimum ſextum, ſine forenſi ſplendore uixit. Orationes reliquit multas, ex quibus aliquot deſiderantur. has Cicero in Bruto comparat iis, quas M. Cato ſcripſit: ſic enim inquit. Catonis autem orationes non minus multae ferè ſunt, quàm Attici Lyſiae, cuius arbitror plurimas eſſe. eſt enim Atticus, quoniam certe Athenis eſt & natus, & mortuus, & functus omni ciuium munere; quanquam Timaeus eum quaſi Licinia, & Mutia lege repetit Syracuſas: & quodammodo eſt nonnulla in his etiam inter ipſos ſimilitudo: acuti ſunt, elegantes, faceti, breues, &c. Et in eodem libro, paulo ſupra. Tum fuit Lyſias ipſe quidem in cauſis forenſibus non uerſatus, ſed egregie ſubtilis ſcriptor, atque elegans; quem iam prope audeas oratorem perfectum dicere: nam plane quidem perfectum, & cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facile dixeris &c. Scribit autem Plutarchus, Lyſiam ſenem iam Demoſthenem adoleſcentulum uidiſſe.

ΛΥΣΙΑΣ

ΛΥΣΙΑΣ

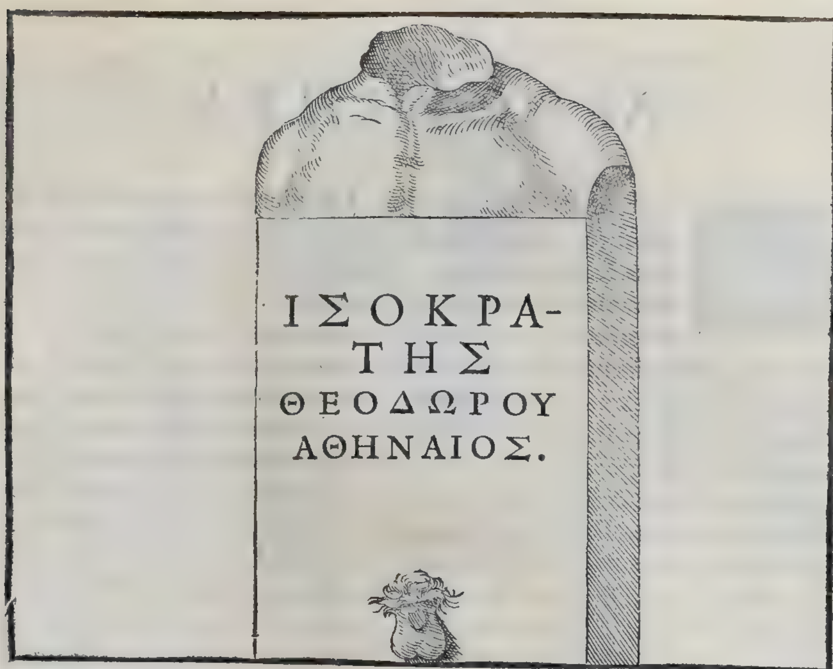

ΛΥΣΙΑΣ
ΚΕΦΑΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

LEODAMAS.

LEODAMANTIS ne, an Alcidamantis hæc imago sit, cum ex mutila nominis scriptura affirmare non liceat, labor tamen ut credam Leodamantis effigiem indicari; quod trium tantum literarum uel minus spatium abruptum esse è marmore appareat, non quatuor, quæ in Alcidamantis nomine desiderantur. fuit autem Leodamas dicendi magister, & Aeschinis oratoris præceptor, ut scribit Plutarchus in Aeschinis uita. Alcidamas uero rethor antiquus, & nobilis, qui mortis laudationem scripsit, ut Cicero ait in Tuscul: libro primo.

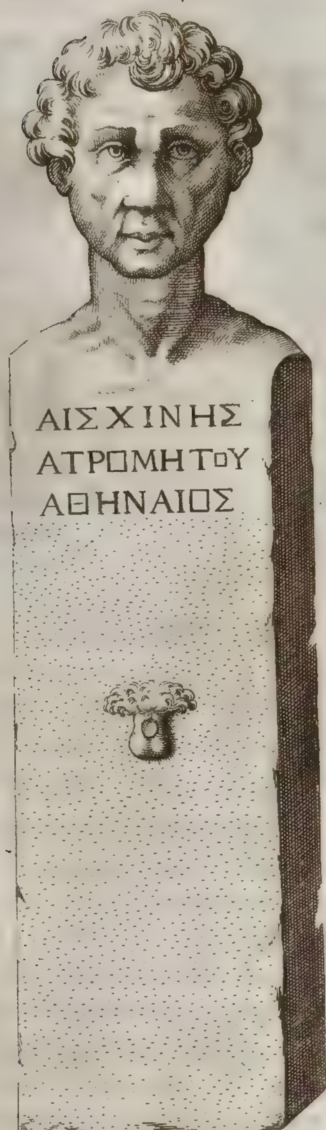

SOCRATES, Theodori filius, natus est Athenis, Lysimacho archonte, Olympiade LXXXVI, sex annis, ut Diogeni placet, natu maior, quàm Plato. Audiuit adolescens Prodicum Chium, & Tisiam Syracusanum, nobiles tunc dicendi magistros; & in Thessalia Leontinum Gorgiam iam senem. confirmata autem aetate ad forum non accessit, quòd grandem, plenamq; uocem, qualem subsellia desiderant, non haberet: tantum autem laudis cum in scribendo, tum in docendo est consecutus, ut ipse eloquentiae pater, domus autem eius officina appellaretur. primus enim (ut inquit Cicero) instituit dilatare uerbis, & mollioribus numeris explere sententias. Orationes scripsit permultas, sed non omnes supersunt. librum qui Panathenaicus inscribitur, quarto & nonagesimo aetatis suae anno scripsisse dicitur, & quinquennium postea uixisse. alij uero centum annorum numerum explesse tradunt. Sepultus est prope Cynosarges patrio monumento, uariis tabellis exornato; è quibus vnam Isocratis sepulcro superimpositam fuisse, in qua poëtae, praeceptoresq; ipsius, & Leontinus Gorgias, sphaeram intuens, ipseq; vna Isocrates scalpti essent. Plutarchus quoque scribit, Timotheum Cononis filium Isocrati praeceptori suo, memoriae causa, statuam æream Leocharis opus, in Eleusine posuisse: Apharetum autem filium æream similem columnae superimpositam in Rheae cognomento Olympiae templo Athenis collocasse, cuius in Atticis Pausanias meminit. Erat autem Isocratis imago Athenis picta in Pompio, & in Arce, ut idem refert Plutarchus.

AESCHINES.

Eſchines, Atrometi filius, Athenienſis ex vico Cothocidę, obſcuro, & humili loco natus, Iſocratem, & Platonem, ut quidam ſcribunt, audiuit; Caecilius uero antiquus rhetor Leodamantis illum ait diſcipulum fuiſſe. Ludimagiſter primò, & tertiarum partium actor in tragoediis fuit, ut Demoſthenes illi obiecit: floruit enim qua Demoſthenes aetate, cui etiam, Ciceronis iudicio, in oratoria laude proximus fuit. Cum autem contrarias in republica partes ſecuti eſſent, inimicitias quoque ex ea diſſenſione ſuſceperunt. itaq; accuſatus Aeſchines à Demoſthenę, quòd legationem ementitus eſſet, in iudicium adduxit Cteſiphontem, ut, ulciſcendi inimici cauſa, nomine Cteſiphontis iudicium fieret de factis, famaq; Demoſthenis. hanc multam (in-
„ quit Cicero, qui contrarias has Demoſthenis, & Aeſchinis orationes conuer-
„ tit) Aeſchines à Cteſiphonte petiit quadriennio ante Philippi Macedonis
„ mortem: ſed iudicium factum eſt aliquot annis poſt, Alexandro iam Aſiam
„ tenente; ad quod iudicium cõcurſus dicitur è tota Graecia factus eſſe: quid
„ enim aut tam uiſendum, aut audiendum fuit, quàm ſummorum oratorum
„ in grauiſſima cauſa accurata, & inimicitiis incenſa oratio? De his ipſis ora-
„ tionibus ita in III de Oratore ſcribit. Quo mihi melius etiam illud ab
„ Aeſchine dictum uideri ſolet, qui cum propter ignominiam iudicij ceſſiſſet
„ Athenis, & ſe Rhodum contuliſſet, rogatus à Rhodiis, legiſſe fertur oratio-
„ nem illam egregiam, quam in Cteſiphontem contra Demoſthenem dixe-
„ rat: qua perlecta, petitum eſt ab eo poſtridie, ut legeret illam etiam, quae
„ erat contra à Demoſthenę pro Cteſiphontę edita; quam cum ſuauiſſima, &
„ maxima uoce legiſſet, admirantibus omnibus, Quanto magis (inquit) admi-
„ raremini, ſi audiſſetis ipſum? &c. Scripſit Aeſchines orationes tres, epiſtolas nouem, quae extant. Cum autem Rhodi ſcholam haberet, quae poſtea Rhodia fuit appellata, Samum negotiandi cauſa profectus, ibi mortuus eſt, non multo poſtquam in exilium eiectus ab Athenienſibus fuerat.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ
ΑΤΡΩΜΗΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

TERENTIA · T · · · · · · · · · · · · M · TERENTIO

TVLLIAE ·

M · TERENTIO ·

M·TERENTIO·M·F·C

M·TVLLIO·CICER

TVLLIAE ·

TVLLIAE · Ɔ · L · P

TVLLIAE · M · L · P

M. ET Q. FRATRES. ET M. FILIVS CICERONES.

M. Tullius M. F. Cicero, triumuir ut opinor, auro, argento, aere, flando feriundo, argenteos hos numos, cum Ciceronis patris inscriptione signauit, in quorum altero, impressum est. Romae simulacrum, & Castor ac Pollux equitantes, cuiusmodi in antiquis denarijs signari solent, in altero uerò Vestae effigies, et Vestae ipsius templum rotundum. de quo ita Ouidius lib. vi. Fast.

Et quantum à summis, tantum secessit ab imis
Terra quod ut fiat forma rotunda facit.
Par facies templi, nullus procurrit in illo
Angulus &c.

Plinius etiam lib. 34. cap 3. de rotunda Vestae templi forma facit mentionem. Templum autem Vestae in eo numo signatum fortasse est, uel quod illud uetustate collapsum Cicero aliqua ex parte refecerit, uel quòd Pontifex damnatis Virginibus incestis purgauerit. Quod autem in numis Q. Ciceronis triumuiri auro, argento, aere, flando, feriundo. altera parte, Cesaris imago signata sit, mirum uideri non debet, cum Q. Cicero legatus in Gallia ipsius Caesaris fuerit. Inscriptiones autem è marmore, in quibus Terentiae Ciceronis uxoris, & Tulliolae filiae, & Ciceronis, nomina leguntur, in ruinis monumenti Tulliani sexto al Vrbe lapide, Via Appia, centum ab hinc annis repertas fuisse, uiri docti, et antiquarũ rerũ periti, qui tunc uiuebant, annotarunt.

·VARRO·

M· Terentius Varro, claßibus Cn: Pompei in bello contra Piratas praefuit, et nauali eſt ab eo corona donatus, ut scribit Plinius. lib. iij. cap. xi. & lib. vij. cap 30. & lib xvi. cap. iv. ob eam causam in argenteo hoc Varronis numo, Pompei quoq; cognomen signatum opinor. Hermae autem effigies in altera eius numi parte obscurum mihi eſt, quo pertineat, nisi forte ad M. Varronis imaginem 3 quae uni uiuenti, ut ait Plinius, in Pollionis Bibliotheca posita fuit referenda sit. Virorum autem Illustrium imagines Hermae figura inscriptione adiecta, solere indicari in huius libri prefatione docuimus.

M. AVFIDIO FRONTONI
PRONEPOTI M. CORNELI
FRONTONIS ORATORIS
CONSVLIS MAGISTRI
IMPERATORVM LVCI
ET ANTONINI NEPOTIS
AVFIDI VICTORINI
PRAEFECTI VRBIS BIS CONSVLIS
FRONTO CONSVL
FILIO DVLCISSIMO

M. VLPIO PVPIENO SILVANO
V.C. CIVI ORATORI
ORDO ET POPVLVS SVRRENTINORVM
PATRONO PRAESTANTISSIMO

M. Vlpium Siluanum, male enim ut opinor Syllanus apud Fl. Vopiscum in uita diui Aureliani scriptum est, oratorem fuisse colligimus ex his etiā Vopisci uerbis: Tunc surrexit primae sententiae Vlpius Syllanus, atque ita locutus est, sero nimis —

Q. CAECILIO
FEROCI
KALATORI SACERDOTI
TITIALIVM FLAVIALIVM
STVDIOSO
ELOQVENTIAE
VIXIT ANNIS XV
MENSE I DIEBVS XXIII
FILIO OPTIMO AC
REVERENTISSIMO
M. GAVIVS CHARINVS

CORNELIVS Fronto orator, inter Marci Antonini Imperatoris praeceptores numeratur à Julio Capitolino, his oratoribus usus est. Graecis Annio Marco, Caninio Celere, & Herode Attico; Latino, Frontone Cornelio. Sed multum ex his Frontoni detulit, cui et statuam in Senatu petijt. Eius meminit et Xiphylinus in Epitome Dionis. Aufidij etiam Victorini meminit idem Capitolinus in M. Antonini vita. Cornelij autem Frontonis liber de differentijs nondum editus, reperitur in Bibliotheca Alexandri Farnesij Cardinalis. —

C.P. . . . INIVS . . .
. . . NDVS . . .
. . . AVG . . .
.R . CIVIAE . . .
. . .CELLAE . . .
. . . RI
. . . ERI.PATRI . . .
. . MAE.MATRI . .
. . .MARCELLAE . .
. . . T. F. I . . .

V . F .
.C . TERENTIVS
FRVCTVS
SIBI ET
ATTICO SER .
QVI VIXIT ANN.
XX. LITTERATVS
GRAECIS ET LATINIS
LIBRARIVS
PONTES DIXIT. CCC.
IN. FR. P. XV.
IN. AGR. P. XXV.

Plinivs

Quantum ex ijs, quae supersunt huius inscriptionis fragmentis colligere possum, pertinere illam arbitror, ad C. Plinij secundi parentes, cuius de naturali historia extant libri qui circumferuntur.

TI · CLAVDIVS
LEMNIVS
DIVI CLAVDI
AVGVSTI · LIB
A · SIVDIIS ·

Clavdivs Lemnivs .

Suetonius in Claudio, Polybium quendam Claudij libertum à studijs nominat, quo scilicet optimarum artium erudito, in literarum studijs usus esset, Claudius. Eius uerba sunt haec: Ac super hos Polybium à studijs, qui saepè inter duos Consules ambulabat &c. Eiusdem meminit et Dion lib. lx. Claudij autem Lemnij, qui et ipse Claudij Imp. à studijs libertus fuit, nulla extat apud scriptores mentio; Cum tamen doctum illum & eruditum fuisse uerisimile sit, quo Imp. Claudius in literarum studijs uti solitus esset.

AEMILIO·PAVLO·PAPINIANO
PRAEFECTO.PRAETORIO IVRIS
CONSVLTO.QVI.VIXIT ANNOS
XXXVI DIES.X. MENS. III.
PAPINIANVS. HOSTILIVS
EVGENIA. GRACILII TVREATO
ORDINE IN SENIO
HEV PARENTES FECERVNT
FILIO OPTIMO

L.COELIO·BASILIDI
IVRIS STVDIOSO
AGATHOPVS
LIBERTVS

PAPINIANVS. *Iurisconsultus clarissimus. quem iuris asylum. & doctrinae legalis thesaurum appellat Spartianus. floruit septimio seuero. cui carissimus fuit imperante. Ab Antonino Caracalla ut idem scribit Spartianus securi percussus, quod Caracalla Geta fratre interfecto, ei mandauerat, ut et in Senatu, et apud populum facinus dilueret; ille autem responderat, non tam facile parricidium excusari posse quam fieri; eadem in Dionis epitome tradit Xiphilinus.*

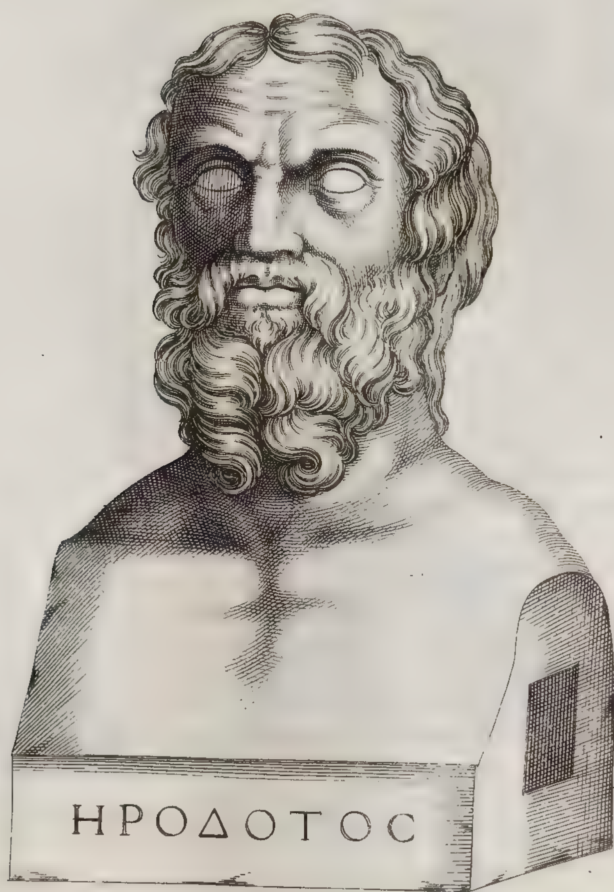

Non alienum ab huius libri instituto fore putauimus, si Hermathenam qualis ab antiquis fingeretur, ex antiqui nomismatis auctoritate ostenderemus. nam et ignota eius forma doctissimis etiam uiris peritus fuit, et ex epistola Ciceronis ad Atticum quid fuerit Hermathena colligitur, cuiusmodi autem, intelligi non potest. sic enim in ea scriptum est. quod ad me de Hermathena scribis permihi gratum est: et ornamentum Academiae proprium meae, quod et Hermes commune omnium et Minerua singulare est eius gymnasij etc.

HERODOTVS.

ERODOTVS, Lyxi filius, Halicarnaſſeus, nobili genere natus, ante bellum Peloponneſiacum annos tres & quinquaginta, ut ex Pamphilae auctoritate ſcribit Gellius; ex quo colligimus, tredecim annis natu maiorem Herodotum fuiſſe, quàm Thucydidem, qui quadraginta annis ante idem bellum coeptum natus traditur. Graeci quoque Grammatici, Thucydidem, cum adoleſcens eſſet, audiſſe Herodotum ſcribunt; & Herodoti de Thucydide ad Olorum eius patrem iudicium referunt. Scripſit Herodotus hiſtoriarum nouem libros, Muſarum nominibus inſcriptos: in quibus tantum laudis eſt conſecutus, ut hiſtoriae pater inde fuerit appellatus; licet innumerabiles, ut Cicero inquit, apud eum ſint fabulae. in libro autem de Oratore ita de eo ſcribit. » Quo magis ſunt Herodotus, Thucydidesq; mirabiles, quorum aetas » cum in eorum tempora, quos modo nominaui, incidiſſet, longiſſime tamen » ipſi à talibus delitiis, uel potius ineptiis abfuerunt: alter enim ſine ullis ſa» lebris, quaſi ſedatus amnis, fluit; alter incitatior fertur, & de rebus bellicis » canit quodammodo bellicum: primisq; ab his, ut ait Theophraſtus, hiſto» ria commota eſt, ut auderet uberius, quàm ſuperiores, & ornatius dicere. Moritur Herodotus Thuriis in Italia, quo ſe Lygdamidis Halicarnaſſi tyranni odio contulerat: ibique hiſtoriarum libros, qui extant, ſcripſiſſe, nobiles aliquot ſcriptores tradunt; itaque in primi libri principio Herodoti Thurij, non Halicarnaſſei, ſcriptum fuiſſe. In Herodoti autem ſepulcro Graecum epigramma inciſum fuit, quod à Stephano Byzantio in libro de Vrbibus non ſatis emendatum adducitur: nos autem integrum illud de vetere libro Ioannis Zezae deſcripſimus, qui Xylum Herodoti patrem, non Lyxum nominandum docet, adductis multorum teſtimoniis, & in primis Zenonis auctoritate, à quo id epigramma accepiſſe ſe Zezes ſcribit.

ΗΡΟΔΟΤΟϹ

THVCYDIDES.

HVCYDIDES, Olori filius, natus eſt Athenis ſummo loco: quippe maternum ei genus à Miltiadę, paternum uero ab Oloro Thraciae rege ortum fuit. Audiuit Anaxagoram in philoſophia: in rethorica autem Antiphontem Rhamnuſium, quem in VIII lib. ut nobilem rhetorem laudauit. Floruit octogeſima ſeptima ferè Olympiadę, domi, militiaeq; clarus: nam in rep. uerſatus cauſas dictitauit; & bello Peloponneſiaco exercitui praepoſitus fuit: quo quidem tempore hiſtoriarum libros, qui extant, propoſita militibus mercede, tam hoſtibus, quàm ſuis, ut uera renuntiarent, inchoaſſe dicitur. Poſtea accuſatus, quòd Eionem in Thracia Lacedaemoniis prodidiſſet, in exilium pulſus eſt; & in Scapte Thraciae ſilua exulãs inchoatos hiſtoriarum libros perfecit, & expoliuit. eos autem octies exſcripſiſſe Demoſthenem, &
„ edidiciſſe narrat Dionyſius Halicarnaſſeus. A Cicerone autem in Oratorę
„ laudatur Thucydides, ut rerum explicator prudens, ſeuerus, & grauis. in li-
„ bro etiam II de Oratore ita de Thucydidę ſcribit. Poſt Herodotum Thu-
„ cydides omnes dicendi artificio mea ſententia facilè uicit: qui ita creber eſt
„ rerum frequentia, ut uerborum prope numerum ſententiarum numero cõ-
„ ſequatur; ita porrò uerbis aptus & preſſus, ut neſcias, utrum res oratione, an
„ uerba ſententiis illuſtrentur. atqui ne hunc quidem, quanquam eſt in rep.
„ uerſatus, ex numero accepimus eorum, qui cauſas dictitarunt: & hos libros
„ tum ſcripſiſſe dicitur, quum à Repub. remotus, atque, id quod optimo
„ cuique Athenis accidere ſolitum eſt, in exilium pulſus eſſet. Moritur autem Thucydides Athenis, ut quidam uolunt, & in Cimonio monumento ad portas Meliridas conditur in loco, qui Coelę, ſeu Diacoelę nominatur. in eo autem ſepulcro columna erecta fuit cum hac inſcriptione: Thucydides Olori Halimuſius hic iacet. Thucydidis imaginem in Muſaeo Conſtantinopolitano celebrauit uerſibus Chriſtodorus lib. V.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗC

M·POBLICIVS· M· L· MODES
TVS· EROTI· C· SALLVSTI· CRISPI
SERVO· METELLIANO· FRATRI· SVO

M· AVRELIVS· PACORVS
M· COCCEIVS· STRATOCLES
AEDITVI· VENERIS· HORTORVM
SALLVSTIANORVM· BASEM· CVM
PALMENTO MARMORATO
DEANAE

·D· ·D·

C· Sallustius Crispus, ex nobili Sallustiorum familia, Amiterni, in agro Sabino natus esse dicitur: ibiquoque annum agens lxij aliquot post occisum Cæsarem annis, obijsse traditur. itaque facile adducor ut credam, Amiterninos ciuis sui, & historici clarissimi imaginem, nobilitandæ urbis causa nomismate signasse! quod certe à multis alijs Ciuitatibus factum esse animaduertimus. illud tamen ex ipsa literarum & nomismatis forma satis constat, aliquot post Sallustium seculis numum hunc ex ære signatum fuisse. qui Sallustij ne historici, an eius qui consul multis post annis fuit imaginem referat, cum pro certo affirmare non possim: sequor tamen eorum opinionem, qui ad historicum pertinere existimant. de Sallustianis autem hortis, quorum in antiqua inscriptione fit mentio, ita Cornelius Tacitus scribit. uentitabat Nero ad pontem Miluium quo solutius urbem extra lasciuiret. igitur regredienti per uiam Flaminiam. compositas insidias, euitatas, quoniam diuerso itinere Sallustianos in hortos remeauerit &c. horum autem hortorum meminit etiam Plinius li vij cap ib hodieque uestigia apparent in colle. non longe à porta Collina, ubi inscriptio è marmore patrum nostrorum temporibus fuit eruta. & in hortis tunc Angeli Coloty uiri [illegible] et de omni antiquitate bene meriti collocata.

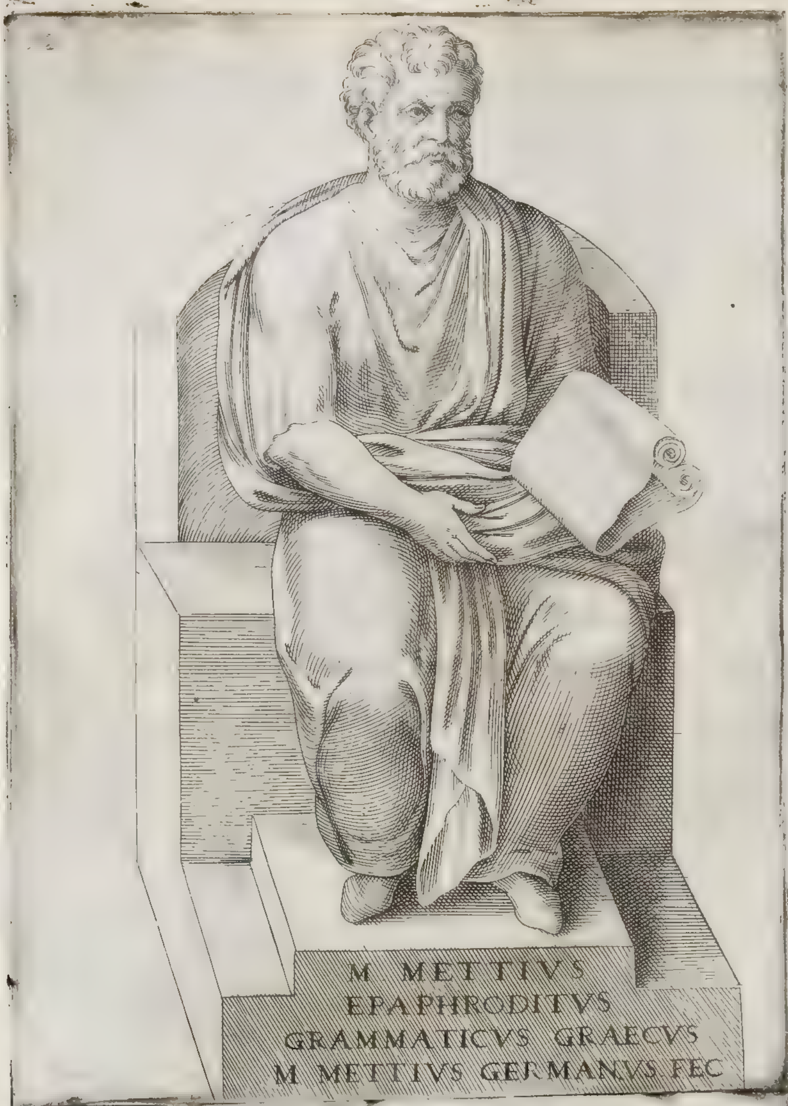

C. IVLIVS CAESAR

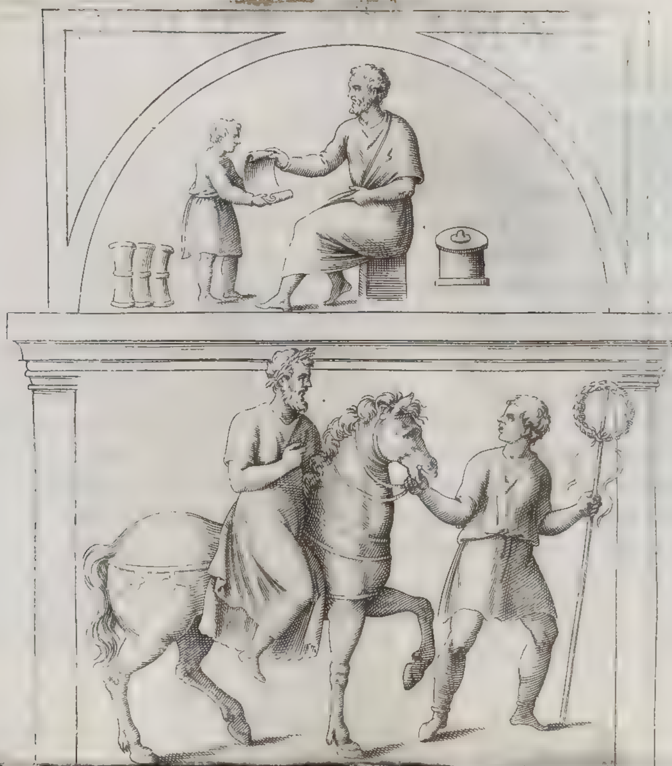
FELTRIA. PERPETVO. NIMIVM. DAMNATA. RIGORE
FORTE. MIHI POSTHAC. NON. ADEVNDA. VALE.

CAESAR

C. Iulius Caesar, non inter clarißimos modò historicos sed intér nobilissimos quoquè poetas numeratus est. eius autem carmina quæ supersunt, edidimus in eo libro, in quem Cæsaris librorum omnium, qui desiderantur, fragmenta coniecimus. quos uerò hic imprimendos uersus curauimus, ex Bernardini Maffei Cardinalis ad Antonium Thebaldeũ manuscripta epistola deprompsimus, in qua è marmore ipso in ruinis antiquæ urbis Feltri reperto excripsisse illos affirmat

METTIVS Epaphroditus. Chaeroneus, M. Metty libertus, & Archiae Grammatici alumnus floruit Nerone, et Herua Romae imperantibus quibus temporibus, Ptolemaeus quoqȝ Hephaestion, alyqȝ multi claruerunt. Suidas autem Modesto Aegypti praefecto, seruisse Epaphroditum scribit, nisi ut plerumqȝ fit, erratum sit a Graeco librario, in eo nomine. Studiosum librorum fuisse Mettium, ex eodem colligimus Suida, & ad triginta millia uoluminum emisse. multis autem relictis scriptis morbo aquae intercutis peryse Epaphroditus in libro de elementis [illegible] citur a manuscripto, qui apud me est, Theocriti interprete. Sed qui a Suida & Theocriti Scholiastes adducitur Epaphroditus, sitne is, cuius statuam [illegible] marmore imprimendam curauimus, pro certo non affirmarim.

M·IVNIO·M·F·PAL·RVFO
SOTERICHVS·PAEDAGOG FECIT
HAE·SVNT·PRIMAE·TVAE·MEAEQ·SEDES
HAEC CERTA EST·DOMVS·HAEC·COLENDA·NOBIS
HAEC EST·QVAM·MIHI·SVSCITAVI·VIVVS

D. M.
T·FLAVIO·AVG·LIB·GANYMEDI
PAEDAGOGO·PVERORVM
CAES·N·FEC·VLPIA·HELPIS
CONIVGI·OPTIM·B·M·ET
LIB·LIBERTABVSQVE·SVIS

IVNIVS RVFVS.

. IVNIVS RVFVS, niſi antiqua haec in lapide inſcriptio ſupereſſet, cum nulla de eo mentio apud ſcriptores, quod ſciam, extet, ignotus penitus nobis fuiſſet. Paedagogos autem non modo comites, ſed magiſtros etiam puerorum aliquando fuiſſe, indicat Liuius lib. v; in quo ita ſcribit. Mos erat Faliſcis „ eodem magiſtro liberorum, & comite uti; ſimulq; plures pueri unius cu- „ rae demandabantur. principum liberos, ſicut ferè fit, qui ſcientia uidebatur „ praecellerę, erudiebat. is cum in pace inſtituiſſet pueros ante urbem, luſus, „ exercendiq; cauſa, producerę &c. Ex ipſo etiam lapide colligere hoc poſſumus, in quo paedagogus, puerum erudiens, eadem, qua Grammaticus Epaphroditus, forma depictus eſt. Aelius uerò Lycus nullius & ipſe ſcriptoris teſtimonio, ſed hac tantum inſcriptione, notus eſt. Loci autem, qui caput Africae appellabatur, meminit P. Victor in regione ſecunda Caelimõtium; pauloq; ultra Titi amphitheatrum fuiſſe indicio nobis eſt, quòd eccleſia ibi, diuo Andreae dicata, nunc autem diruta, auorum noſtrorum temporibus in capite Africae dicebatur, ut in vetuſtis multorum Pontificum, & in primis Honorij III de Lateranenſi parochia monumentis, ipſi obſeruauimus.

DIIS· MANIB· S
TI· CLAVDIO· AVG· LIB· GRATIO
PAEDAGOGO· PVERORVM· CAERETANORVM
AVG. N· SER· FECIT· CHARITAE DASVMIAE· CONIVGI
B. M· ET· LIBERTIS· LIBERTABVSQVE· POSTERISQ· EOR
HOC· MONIMENTVM· SIQVIS· DONATIONIS· CAVSSA
ALI· RADERE VOLVERIT PRIVS· INFERAT
ARCAE. PONTIFICVM· ROM· SS· C. M· DEN
LOC· DON· TERENTIA· CYPAR
ET· CAECILIAE· IVSTAE· PARENT
R· E

D· M
P A[illegible]VS AVG LIB
LYCVS PAEDAGOG
PVERORVM ACAPVT
AFRICAE

DIIS· MANIBVS
L· CIARTI
HYPERETIS
FECIT
P. CIARTIVS· HELOPS
PAEDAGOGO
L· CIARTI· SCYRI
COLLACTEI· SVI

M· POMPILI· M· L· FORTVNAT
GRAM VIX· AN· LXXIX· M· III
M· POMPILIVS M· L· AGHATHANGELVS
OLL· DED· T.

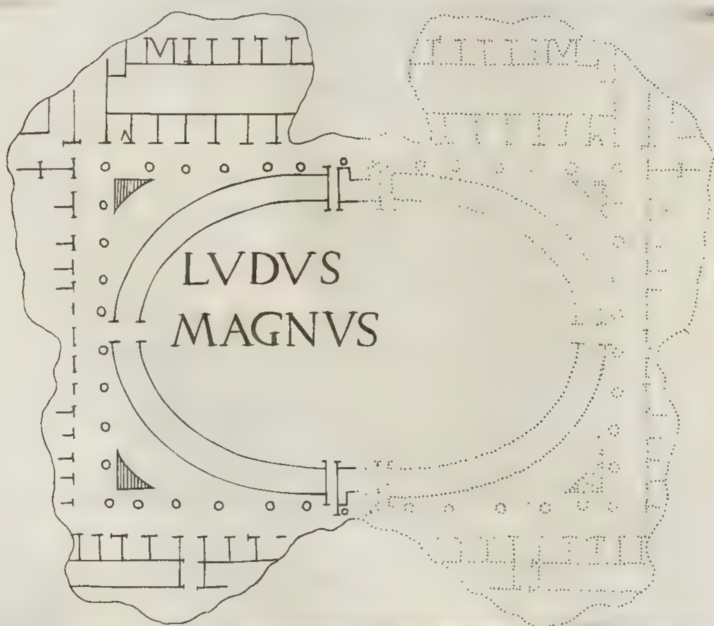
SEX· POMPEIVS
SEX· L· DAPHNIS
GRAM
CHLOE· POMPEIAE
APPI· OPST.

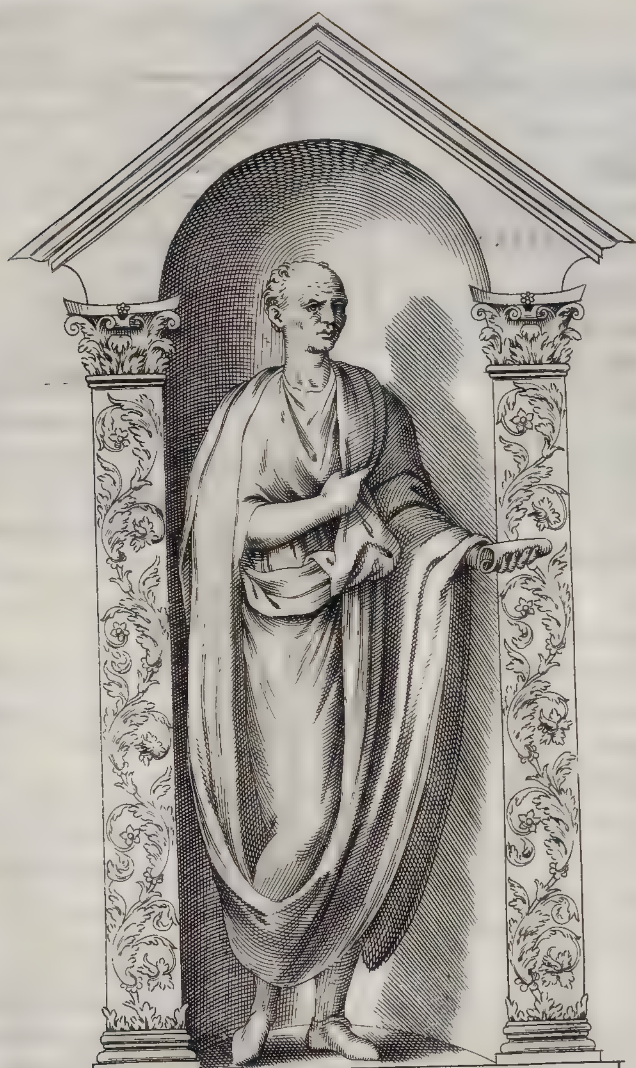
ATIA· DYNAMIS
OPST

P· ATILI· P· F OYF SEPTIMIANI GRAMMAT· LATINI
CVI· ORDO COMENS· ORNAMENT· DECVR· DECREVIT
QVI VNIVERSAM SVBSTANTIAM SVAM· AD REMPVBLICAM
PERTINERE VOLVIT

MEDICI.

EDICORVM, qui in antiquis his inſcriptionibus nominantur, vno excepto Menecrate, nullius extat apud ſcriptores, quos ego legerim, mentio: quamuis fuerint ſuis temporibus nobiles, & medicinae artis ſcientia clari. Menecrates autem hic temporibus fuit Claudij, & Tiberij Imperatorum, & eorum fortaſſe medicus, & libertus, ut ex Galeni lib.v de comp. med. colligimus; qui eius quoque librum optimorum medicamentorum theſaurum inſcriptum adducit. Ob centum autem & quinquaginta ſeptem editos medicinae libros multarum ciuitatum decretis ampliſſimis ornato monumentum è marmore eius haereſeos ſectatores ſtatuerunt. Ludi uerò Matutini & ludi Magni, quorum medici in lapidibus nominantur Eutychus Neronis Libertus, & Calpurnius Hilarus, mentionem faciunt P.Victor, & Sex. Rufus in reg. ij & iij. opinorq; gladiatorios fuiſſe ludos, in quibus ſe gladiatores ſolerent exercere; cuiuſmodi is, qui Aemilius dicebatur, ab Horatio deſcribitur in arte Poëtica. Suetonius in Caeſare: Et formam, qua ludum gladiatorium erat aedificaturus, &c. Ludi autem Magni ichnographiam in uetuſtae Romae nuper repertis reliquiis ita notatam animaduertimus.

P. PVPIVS. P. L. MENTOL
MEDICVS. IIIIII. VIR

ASCLEPIO · ET
SALVTI
COMMILITONVM
SEX TITIVS · ALEXANDER
MEDICVS · CHO · V · PR ·
DONVM DEDIT ·
. . . .
AVG · VIII ·
T · FLAVIO SABINO · COS

ΤΙΒΕΡΙΩΙ · ΚΛΑΥΔΙΩΙ
ΚΟΥΙΡΕΙΝΑΙ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΙ · ΙΑΤΡΩΙ
ΚΑΙΣΑΡΩΝ · ΚΑΙ · ΙΔΙΑΣ
ΛΟΓΙΚΗΣ · ΕΝΑΡΓΟΥΣ
ΙΑΤΡΙΚΗΣ · ΚΤΙΣΤΗΙ · ΕΝ
ΒΙΒΛΙΟΙΣ · ΡΝΣ ΔΙ · ΩΝ ·
ΕΤΕΙΜΗΘΗ · ΥΠΟ · ΤΩΝ · ΕΝ
ΛΟΓΙΜΩΝ · ΠΟΛΕΩΝ ΨΗΦΙΣ
ΜΑΣΙΝ · ΕΝΤΕΛΕΣΙ · ΟΙ · ΓΝΩΡΙΜΟΙ
ΤΩΙ · ΕΑΥΤΩΝ · ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΙ · ΤΟ ΗΡΩΟΝ

Θ К
ΕΝΤΕ ΦΙΛΟΙCΙ ΦΙΛΟΙΟ ΚΑΙ ΙΗ
ΤΗΡΟC ΑΡΙCΤΟΥ
ΠΑΙΔΕΙΗCΘΙΕΡΗC ΕΓΓΥΘΕΝ
ΑΨΑΜΕΝΟΥ
CΩΜΑCΚΛΗΠΙΑΔΟΥΚΑΙΥΙΕΟC
ΕΝΘΑΔΕ ΒΗΡΟΥ
ΩC ΕΠΕΙCΑ ΔΕ ΦΙΛΟΙC ΕΙC Ο
ΔΕ ΤΥΜΒΟC ΕΧΕΙ
Λ · ΦΟΝΤΕΙΩ · ΦΟΡΤΙ · ΑCΚΛΗΠΙΑ
ΔΗ · ΤΩ ΓΕΝΕΙ · ΕΦΕCΙΩ
ΒΙΩCΑΝΤΙ · ΕΤΕCΙΝ $\overline{\text{M}}$
ΜΗCΙΝ · $\overline{\text{B}}$ · ΗΜΕΡ · ΚΕ · ΩΡ · Ζ
ΕΓΝΑΤΙΑ · ΒΡΙCΗΙC · CΥΜΒΙΟC
ΜΝΗΜΗC · ΧΑΡΙΝ

Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΣΕΙΛΙΑΝΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

ΚΟΡΝΟΥΤΟΥ · ΙΑΤΡΟΥ
ΚΑΙ
ΡΟΥΦΙΝΗΣ · ΘΥΓΑΤΡΟΣ

D . M .
A. ATIVS · C · L · ARCHIATIR
SIBI ET IVLIAE PRIMAE
CONIVGI INCOMPARABILI

M · LIVIO CELSO · TAPVLARIO
SCHOLAE · MEDICORVM ·
M · LIVIVS EVTYCHVS
ARCHIATROS · OLL · D · $\overline{\text{II}}$ ·
IN · FR · PED · IIII ·

DIS MANIBVS
CLAVDIAE · EVTYCHIAE
CONIVGI · SANCTISSIM
BENEMERENTI · ET · Q ·
DOMITIO · HELICITI · CLAVDIVS
AVG LIB HYMENEVS MEDICVS
A BYBLIOTHECIS · ET · DOMITIA · PANNYCHIS
SIBI · ET · SVIS · POSTERIS Q · EORVM

D . M .
M . IVNIO . DIONYSIO
MEDICO DE LVCILIANIS
TITILENA IVSTA
CONIVGI . B . M . ET SIBI
SVIS LIBER · LIBER
TABVS POSTERIS Q.
EORVM

DIS . MANIBVS
M CALPVRNIO M F MEN
VOSENNIO
VIX · ANN · XXX · M · IIX ·
M · CALPVRNIVS · M · F · MEN
HILARVS MEDICVS
LVDI MAGN
FRATRI PIISSIMO . FEC.

D . M .
CN . ARRIVS . CN . LIB .
HERMES MEDICVS
IVLIAE CHRESTAE . COLLA
CTIAE SVAE . CARISSIMAE
FECIT · ET · HARRIAE · HELPIDI
CONIVGI KARISSIMAE
BENEMERENTI · ET · SIBI · ET · SVIS
POSTERISQVE · EORVM .

D M
SEX · PEDIO . SEX .
LIB . SECVNDO
MEDICO
IVLIA . L . LIB
SECVNDINA
PATRI PIISSIMO.

EVTYCHVS · AVG · LIB · NERONIANVS · MEDICVS · LVDI · MATVTINI · FECIT · SIBI · ET · IRENE · LIB .
CONIVGI · CARISSIMAE · BENE MERITAE · ET · LIBERTIS · LIBERTABVSQ. POSTERISQVE EORVM.

P. DECIMIVS . P. L. HEROS
MERVLA MEDICVS.
CLINICVS . CHIRVRGVS
OCVLARIVS . VI . VIR
HIC PRO LIBERTATE DEDIT IIS ꟾↃↃ
HIC PRO SEVIRATV IN REMP
DEDIT . IIS . ∞∞
HIC IN STATVAS PONENDAS · IN
AEDEM HERCVLIS · DEDIT II ⩚ ⩚ ⩚
HIC · IN · VIAS . STERNENDAS · IN
PVBLICVM · DEDIT ⩚ ⩚ ⩚ ꟾↃↃ∞∞.
HIC · PRIDIE · QVAM · MORTVVS · EST
RELIQVIT PATRIMONI
IIS ∞ ⩚ ⩚ .

ATTIA P L P. ATTIVS ATIMETVS
HILARITAS AVG · MEDICVS · AB · OCVL
V. AN XXIX. . H . S . E .

EROS
AVGVSTAE
MEDICVS
SPOSIANVS

IVLIA
CONSTANS
V. A. XXII

SILICIA · F F Ↄ L SILICIVS MEDI
ZOSIME CVS AB OCVLIS

CHRESTAE·CONSERVAE·ET CONIVGI
CELADVS · ANTINOVS·DRVSI
MEDICVS · CHIRVRG·
BENEMERENTI · FECIT ·
EA·VIXIT · AN · XVII ·

·Q· GOLIVS·Q·L· NICOMEDES
MEDICVS·OCVLARIVS· SIX· VIR
COL·IVL· FANESTRIS
GOLIA·Q·L· SALVIA · VXSOR
·Q· GOLIVS·Q·F·POL·FANESTER FILIVS
VELIA·Q·L·PRISCA·VXSOR
EX TESTAMENTO FANESTRIS·FILI

TI·IVLIVS · AVGVST·
ET AVGVSTAE·L·
CYTISONVS MEDICVS
OCVLARIVS HIC SITVS EST

P·PEREGRINO HELIODORO
CONSVMMATAE PERITIAE MEDICO
ET·MIRAE PIETATIS IVVENI
COMINIA FAVSTINA MATER INFELICISS·
·F·C·

·D·M·
·C· PLINII
VALERIANI
MEDICI
QVI VIXIT
ANN·XXII·M·VI·D·V·
PARENTES

·D · M ·
·T·IVLIO
ROSIANO
APOLLINARI
MEDICO
ARESCON · ET
CALLISTVS·LIB·
PATRONO·B·M·F·

DIS·MANIB·
C·CAECILI·C·F·SAB·
AQVILAE
CAECILIAE C·L·MOSCHIDI
·C·CAECILIVS DIAETVS
MEDICVS
FILIO·ET·LIB·CONIVGI
SVAE·PIISSIMIS·

DIS·MANIB·
L·AVIANIO L·F·PVP·
VALERIANO
MEDICO · VIX·
ANN·XLVII·M·IX·D·XV·
L·AVIANIVS·L·L·STEPHANVS
PATR·PER·AG·CVR·

MENANDER
MEDICVS·V·A·XXI
TITVLVM DONAVIT
PSYCHE·

ZOPYRVS
ALEXANDRI
·F·ALEXANDER
MEDICVS·

L·TAVRANIVS·L·L·OLYMPVS
MEDICVS·OLL·XII·

P· CARM
SOSTHE
MEDIC·
IIIIII VIR·AVG·
ANCHAR

THALLVS MEDICVS
MAG·
H· V·

DEIS MANIB·
IVLIAE·Q·L·
SABINAE
MEDICAE
·Q·IVLIVS·ATIMETVS
CONIVGI
BENEMERENTI

MINVCIA
Ↄ·L· ASTE
MEDICA

SECVNDA TI·CLAVDIVS
LIVILLAE S CAESARIS·L·
MEDICA CELER·AEDITVVS
A·VESTA·

AGRIAE. TRYPHOSAE. VE
STIFICAE. LIVIVS. THEONA. AB
EPISTVLIS. GRAEC. SCRIBA
A. LIBRIS PONTIFICALIBVS
CONIVGI SANCTISSIMAE
B. D. S. M.

D M
M. VLPIO. AVG. L
EROTI
AB EPISTVLIS. GRAECIS
EPAPHRODITVS
ET. STACHYS
CAESARIS. N. SER
FRATRI KARISSIMO. ET
CLAVDIA EORMIANA
FECERVNT.

D. M.
BASSO. AVG. LIB
PROX. AB. EPISIVLIS
GRAECIS. PROC. TRACTVS
CARTHAGINIENSIS
FABIA. Q. F. PRISCILLA
MARITO PIISSIMO
ITEM. CLAVDIVS. COMON
PATRI BENEMERENTI
FECERVNT

ANTISTIA. L. F.
PRISCILLA
ABASCANTI
AVG. LIB.
AB EPISTVLIS
. L. D.
D. D.

L. MVNATI L. L. NICOMEDI
L. VALERIVS STACTVS AB EPIST GRAEC.

SECVRITATI
COGNATIONIS SVAE
FORTVNATVS. AVG. L.
VERNA. PATERNVS.
AB. EPISTVLIS
ACCENSVS PATRON
DIVO. AVG. VESPASIANO
LICTOR CVRIAT
VIAT. HONOR. DEC. COS. ET. PR
ET. SIBI ET.
EPAPHRODITO AVG. L.
AB. EPISTVLIS. FRATRI
SVO

SEX. POMPEIVS. SEX. EAIYX.
SEX. POMPEI. AB. EPISTVLIS
LATINIS.

. . . . CAESARI
. . . ONIO. GORDIANO.
FELICI. INVICTO
AVGVSTO
PONTIF. MAX. TRIB. POT. II.
COS. PROCOS. PP.
NVMISIVS. QVINCTIANVS. V. P.
AB EPISTVLIS LATINIS
DEVOTVS. NVMINI
MAIESTATIQVE. EIVS

IVLIVS DIVI. AVG. L. DIONYSIVS
C. IVLIVS STYRAX AB. EPIS. LAT.

D. M
M. AVR. ALEXANDER
AVG. LIB. AB EPISTVLIS
GRAECIS. SEVIBVS. FECIT
SIBI. ET. SVIS. QVE
LIBERTIS LIBERTABVS
POSTERISQVE. AEORVM

DIS. MANIB.
LIBANO. CAESARIS. VERNAF
AB. EPISTVLIS
VIX. ANNIS. XVI. M. IIII.

FLAVIVS. AVG. L. PROTOGENES
AB. EPISTVLIS
SIBI. ET. TETTANNE. C. F.
SABINIAE. SVAE

SVETONIVS in Claudio. Narcissi cuiusdam Claudij Imp. liberti facit mentionem quo in conscribendis Epistulis usus fuerit Claudius. Eius uerba sunt hæc. Ac super hos Polybium á studijs. qui saepe inter duos consules ambulabat: sed ante omnes Narcissum ab Epistulis, & Pallantem á rationibus quos decreto quoq; Senatus, non praemijs modo ingentibus, sed et Quaestorijs, Praetorijsq; ornamentis ornari libenter passus est: tantum preterea acquirere & rapere, ut quaerente eo quondam de fisci exiguitate non absurde sit dictum, abundaturum, si á duobus libertis in consortium acciperetur. Narcissi meminit etiam Dion lib: lx. Qui uero in antiquis his inscriptionibus nominantur, fuerunt et ipsi á conscribendis cum graecis tum latinis Epistolis Imperatorum liberti, et eorum nomina nisi ex uetustis his monumentis nota essent, in ignoratione prorsus hominum uersarentur.

A Bibliothecis.

IBLIOTHECAS Romae multas fuisse, cum Graecas, tum Latinas, ex veterum scriptorum (quos infra adducam) monumentis intelligere possumus. qui autem iis praepositi erant, dicebantur à bibliothecis, forma eadem, qua à studiis, ab epistulis, & alia eiusmodi antiquos dixisse obseruauimus. Prius autem bibliothecas ipsas, quarum mentio apud scriptores extat, colligamus: deinde nomina eorum, qui iis praefuerunt, subiungamus. Romam primus librorum copiam, inquit Isidorus lib.VI cap.III aduexit Aemilius Paulus, Perse Macedonum rege deuicto. Sylla quoq; multos libros ex Athenis Italiā vexit: Lucianus in libro aduersus Indoctum. Lucullus deinde ex Pontica praeda, ut idem Isidorus scribit. Sed bibliothecae Luculli meminit his uerbis Plutarchus in eius vita: quae ut sunt à Leon. Iustiniano in latinum versa, ita proferemus. Nihil minus tamen diligentiae ad ea sibi comparanda adhibuit, quae studioso, ac literatissimo homine digna essent. etenim plurimos pulcherrimosq; coëgit libros, quorum profecto vsus maiorem sibi quàm ipsa possessio gloriam uendicabat. studioso enim cuique & bibliothecae, & quae circa erant scholae, atque deambulacra liberè, perpetuoq; patebant, quo se Graeci, cum per otium licuisset, velut in amoenissimum quoddam Musarum diuersorium conferre solebant: ibi loquendo, legendo, disputando diem iucunde terebant; & Lucullus ubi plerunque eruditissimos viros disputare uidisset, eo se potissimum ingerebat &c. Bibliothecae Juliae meminit Suetonius in Caesare, scribens. Bibliothecas Graecas, & Latinas, quas maxime posset, publicare parabat, data M. Varroni cura cōparandarum, ac dirigendarum. & Isidorus lib.VI Post hos Caesar dedit M. Varroni negotium maximae bibliothecae construendae. Asinij Pollionis bibliothecae facit mentionem Plin.lib.VII.c.III his uerbis. M. Varronis in bibliotheca, quae prima in orbe ab Asinio Pollione ex manubiis publicata Romae est, vnius uiuentis posita imago est. & lib.XXXV c.II Asinij Pollionis hoc Romae inuentum, qui primus, bibliothecam dicando, ingenia hominum rē publicam fecit. Isidorus li.VI c.III. Primus autem Romae bibliothecas publicauit Pollio, Graecas simul atque Latinas, additis auctorum imaginibus in atrio, quod de manubiis magnificentissmum instruxerat. Bibliothecae Palatinae, quae in antiquis inscriptionibus saepius nominatur, ita meminit Suetonius in Augusto. Templum Apollinis in ea parte Palatinae domus excitauit, quam fulmine ictam desiderari à Deo Aruspices pronuntiarunt, addita porticus cum bibliotheca Latina, Graecaq;: quo loco iam senior saepe etiam senatum habuit, decuriasq;

riasq́, iudicum recognouit &c. Plinius lib. VII *cap.*LVIII. *Veteres Graecas literas fuisse easdem penè, quae nunc sunt Latinae, indicio erit Delphica tabula antiqui æris, quae est hodie in Palatio, dono principum Mineruae dicata in bibliotheca &c. Et lib.* XXXIIII *cap.* VII. *Videmus certe Apollinem in bibliotheca templi Augusti Thuscanicum quinquaginta pedum à pollice. Huius bibliothecae meminit Horatius lib.*I *epist.* III *hoc uersu.*

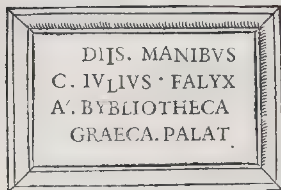
Scripta Palatinus quaecunque recepit Apollo.

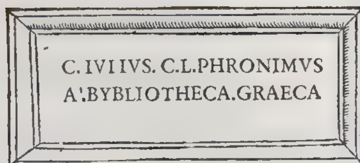
*Ouid. lib.*III *de trist. Proper.lib.* II, *Dion lib.* LIII, *Suet.de illustr.Grāmaticis in Hygino, Galen. lib.*I *de cōp. med. Seruius in* VIII *Aen. Acro, & Porphyrion in epist.*III *lib.*I. *Bibliothecae porticus Octauiae meminit Plutar. in Marcello, eamq́, ab Octauia Augusti sorore in honorem Marcelli extructam fuisse scribit. Dion tamen lib.* XLIX *à sororis nomine Octauianam bibliothecam appellatam Augustum extruxisse ex Dalmatum manubiis refert. Eius autem meminit & Suet.in lib.de illustr. Grammaticis his uerbis, de Melisso scribens. Quare cito manumissus Augusto, & insinuatus est, quòd eleganter curam ordinandarum bibliothecarū in Octauiae porticu suscepit. P.Victor bibliothecam porticus Octauiae nominat in lib. de regionib. Bibliothecae, quae erat in domo Tiberij Imp. facit mentionē Gell.lib.*XIII *cap.*XIX. *Cum in domus Tiberianae bibliothecae sederemus ego, & Apollinaris Sulpicius &c. Vopiscus in Probo. Ex bibliotheca Vlpia aetate mea in thermis Diocletianis. Itē ex domo Tiberiana &c. Tiberij autem domus in ea Palatini montis parte fuit, quae uiam Sacram, & Pacis templum respicit, ut ex plumbea lamina aquaeductus ibi nuper reperta in hortis Alex.Farnesii Card. cum inscriptione Tiberij Caes. Imp. coniicere licet. Bibliothecae, quae erat in templo Traiani, meminit idem Gellius his uerbis lib.* II *cap.*XXVII. *Edicta ueterum Praetorum sedentibus forte nobis in bibliotheca templi Traiani &c. Haec deinde in thermas Diocletiani, ut opinor, translata est, & Vlpia à scriptoribus nominata. eius meminit P.Victor in reg.*VI. *Vopiscus in Aureliano. Et si his contentus non fueris, lectites Graecos, linteos etiam libros requiras, quos Vlpia tibi bibliotheca, cum uolueris, ministrabit. Et paulopost. Haec ego à grauibus uiris comperi, & in Vlpiae bibliothecae libris relegi &c. In Tacito. Habet bibliotheca Vlpia in armario sexto librum elephantinum, in quo hoc S.C. perscriptum est &c. In Probo. Vsus autem sum, ne in aliquo fallam charißimam mihi familiaritatem tuam, praecipuè libris ex bibliotheca Vlpia, aetate mea in thermis Diocletianis &c. In Numeriano. Vt illi statua non quasi Caesari, sed quasi rhetori decerneretur ponenda in bibliotheca Vlpia. Bibliothecae, quae erat in templo Pacis, meminit Galenus lib.* I *de cōp.med. & Gellius lib.*XVI *cap.*VIII. *his uerbis. Commentarium de proloquiis Laelij docti hominis, qui magister Varronis fuit, studiose quaesiuimus, eūq́, in Pacis bibliotheca repertum*

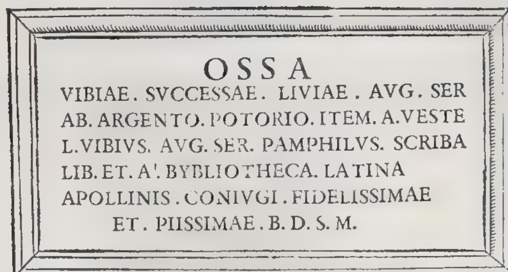
tum legimus. Bibliothecae Capitolinae facit mentionẽ Orosius lib. VII *cap.* XVI. *Anno ab* V. C. DCCCCXXX *&c. nam fulmine Capitolium ictum, ex quo facta inflammatio, bibliothecam illam, maiorum cura, studioq; compositam, aedesq; alias iuxta sitas rapaci turbine concremauit. Tiburtinae bibliothecae meminit Gellius lib.* IX *cap.* XIIII *his uerbis. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca inuenire nos in eodem Claudij libro scriptum utrumque, facies, & facij. & lib.* XIX *cap.*V. *Sed, cum bibendae niuis pausa fieret nulla, promit è bibliotheca Tiburti, quae tunc in Herculis templo satis commode instructa libris erat &c. Bibliothecae Iulij Martialis facit mentionẽ Martialis lib.*VII.

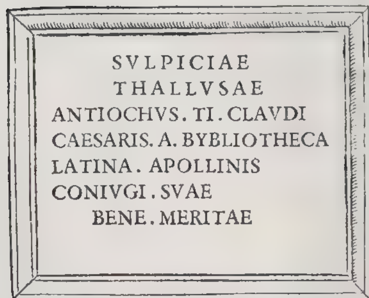
Ruris bibliotheca delicati,
Vicinam videt vnde lector vrbem,
Inter carmina sanctiora si quis
Lasciuae fuerit locus Thaliae,
Hos nido licet inferas vel imo,
Septem quos tibi misimus libellos,
Auctoris calamo sui notatos:
Haec illis pretium facit litura.
At tu munere dedicata paruo,
Quae cantaberis orbe nota toto,
Pignus pectoris hoc mei tuere,
Iuli bibliotheca Martialis.

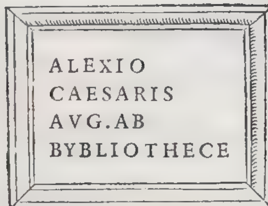
P. Victor, Bibliothecae, inquit, Romae vndetriginta publicae: ex iis praecipuae duae, Palatina, & Vlpia. Domitianum Bibliothecas vetustate consumptas reparasse scribit Suetonius in eius vita. His igitur praefuerunt, Iuliae M. Varro: vt Suetonius scribit. Palatinae, C. Iulius Hyginus, Aug. lib. vt idem Sueton. in lib. de illustribus Grammaticis, & C. Iulius Falyx, & C. Iulius Phronimus: vt est in antiquis lapidibus. Bibliothecae porticus Octauiae C. Melissus, Augusti lib. vt est apud Suetonium in eodem de illustribus Grammaticis libro. Bibliothecas autem priuatas, cuiusmodi illa Pomponij Attici à Cicerone describitur, quia parum frequens earum mentio est apud veteres scriptores, omisimus colligere.

DIIS. MANIBVS
C. IVLIVS · FALYX
A'. BYBLIOTHECA
GRAECA. PALAT

C. IVIIVS. C.L.PHRONIMVS
A'.BYBLIOTHECA.GRAECA

OSSA
VIBIAE. SVCCESSAE. LIVIAE. AVG. SER
AB. ARGENTO. POTORIO. ITEM. A.VESTE
L.VIBIVS. AVG. SER. PAMPHILVS. SCRIBA
LIB. ET. A'. BYBLIOTHECA. LATINA
APOLLINIS. CONIVGI. FIDELISSIMAE
ET. PIISSIMAE. B. D. S. M.

SVLPICIAE
THALLVSAE
ANTIOCHVS. TI. CLAVDI
CAESARIS. A. BYBLIOTHECA
LATINA. APOLLINIS
CONIVGI. SVAE
BENE. MERITAE

ALEXIO
CAESARIS
AVG. AB
BYBLIOTHECE

NOMINA VIRORVM ILLVSTRIVM, & eruditorum, quae in impresſis hoc libro monumentis habentur.

Priuatas aliquot ciuium aedes, in quibus imagines nōnullae huiusmodi, & elogia seruantur, quandoq; dominis libuerit, uendita, uel donata, locum, ut quotidie fit, mutatura, indicare supersedimus.

F I N I S.

Nomina, quae operarum vitio, vt in antiquis marmoribus leguntur, non sunt expressa, ita ad vetustorum lapidum fidem corrigito.

13
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

15
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΚΛΙΝΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

54
CΠΕΥCΙΠΠΟC
CΥΡΥΜCΔΟΝΤΟC
ΑΘΗΝΑΙΟC

55
ΞΕΝΟΚΡΑΤΗC
ΑΓΑΘΑΝΟΡΟC
ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΟC

63
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ΒΛΫΣΩΝΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

66
ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ
ΦΙΛΟΚΩΜΫ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ

67
ΚΡΑΤΙΠΠΟΣ
ΑΣΚΙΟΝΔΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

73
ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ
ΛΕΩΓΟΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

77
ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΫ
ΑΟΗΝΑΙΟΣ

VENETIIS M D LXX.
In aedibus Petri Dehuchino, Galli.

